

ANUL III. — No. 1—2.
1—15 NOVEMBRIE 1926.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat“!

279592

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

A. C. Cuza : Liga Apărării Naționale Creștine.
Dr. Valeriu Pop : Al treilea an.
I. C. Cătuneanu : Un atentat jidovesc în stil mare.
Caius Bardoși : Viața studențească.
Victor Medrea : Reflecții cu prilejul unei aniversări.
Cronicar : Pater Olasz la Cluj.
Activitatea parlamentară a deputaților L. A. N. C.
Cronica externă și internă.
Informațiuni.

Număr dublu 15 Lei

Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil : Dr. LAZĂR ISAICU

Secretar de redacție : CAIUS BARDOȘI

Bibl. Univ. Cluj.

Nr. 53 1928

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB Nr. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Liga Apărării Naționale Creștine

— Originea, caracterul și misiunea ei —

de A. C. CUZA

Marea mulțime, dar chiar și unii cari sunt înscrși în organizația L. A. N. C. — după cum se poate vedea la anumite ocazii — nu își dau bine seama de caracterul ei. Din cauza acestei nedumeriri, suntem puși în poziție să rezistăm nu numai tendinței nelămurite, dar chiar și dorinței formulate precis uneori: ca Liga să fie și să se numească „partid“

Așa s'a întâmplat, în deosebi, în două rânduri, formal, la București, într'o ședință a comitetului nostru, în Septembrie 1924, și mai pe urmă la Iași, în Aprilie 1925, când a rămas definitiv stabilit, că Liga nu este partid, nu voește să fie partid, nu va fi niciodată partid.

Cu toate acestea, confuzia încă persistă în unele spirite; pentru cari tot ce este organizație, în domeniul politic, este partid.

Pentru a înlătura această confuzie, în ce privește Liga, se cere să ne dăm seamă de originea ei, pe care o vom rezuma în următoarea schemă: *idee, doctrină, program, mișcare, organizație.*

Avem aici cinci trepte ale evoluției, pentru ca L. A. N. C. să fie ce este astăzi. Ea nu este o improvizare — ci s'a dezvoltat în curs de patru decenii, ca să se prezinte acum cu toată autoritatea aceluiaș gând dela început, impunându-se conștiințelor în domeniul cugetărei, ca un sistem științific, și în domeniul politicii practice, ca o necesitate istorică.

În asemenea condiții, a zice că Liga este „partid“, sau — ferească Dumnezeu! — a voi că ea să fie „partid“: însemnează nimic mai puțin decât să distrugi însăși rațiunea ei de a fi, confundându-se cu celelalte „partide“, cari și ele sunt organizații, dar cari nu reprezintă nici o idee, nu au nici o doctrină, și nu

se reazimă pe nici o mișcare.

Un istoric, care se ocupă și cu politica, d. N. Iorga, cunoscător în cauză, vorbind tocmai de politica partidelor din vechiul Regat, și de încercările de a o reforma, apreciază în următorii termeni, în „manifestul către Țară“, publicat în „Neamul Românesc“, de Luni 11 Octombrie 1926, modesta mea activitate ca să îndrumez politica nouă, zicând

„În partidul junimist de pe vremuri au fost cugetători limpezi și îndrăzneți cari, adunându-se la o parte, au căutat drumurile politice ale celei nouă.

D. A. C. Cuza, pe atunci membru al acestui partid, a văzut mizeria țaranului și a cerut ca statul să se refacă pe acest sprijin tare și sigur al lui...

Mișcarea dlui Cuza a rămas, în partidul junimist, fără tovarăși și pe urmă a făcut politică de unul singur, fără legătură cu poporul...

În 1907 însă, după o mișcare revoluționară a tineretului din școli contra clasei înstrăinate, care sprijinea și politica învechită a celor două partide, predația culturală națională a dlui N. Iorga s'a unit cu ideologia dlui A. C. Cuza și s'a întemeiat acuma 20 de ani, partidul naționalist-democrat.

El a înviorat întâi clasa țărănească vorbindu-i de pământ, drept și carte. El a înviorat mișcarea pentru întemeierea unei burghezii românești...

În timpul grelei lupte, d. Cuza s'a lipit la Liga dlui Averescu, iar după încheierea păcii a dat unui număr de prieteni ai noștri o îndreptare nouă mult mai îngustă, prefăcând în lupte contra Evreilor silințele noastre pentru a întări elementul românesc însuși

împotriva oricărei încălcări străine a dreptului său...“

Aceste aprecieri ale d-lui N. Iorga, cu privire la politica nouă, așa precum au fost afirmate de mine, încă de pe la 1890 plecând dela combaterea direcției lui P. P. Carp și T. Maiorescu — sunt în genere exacte. Cu o singură eroare. Dar esențială.

D. N. Iorga zice, că abia după încheerea păcii, așadar de pe la 1920, eu ași fi dat unui număr de prieteni ai noștri „o îndreptare nouă mult mai îngustă, prefăcând în luptă contra evreilor silințele noastre pentru a întări elementul românesc...“

Această afirmație a Dlui N. Iorga — și care tocmai interesează și originea L. A. N. C. — cuprinde o îndoită nepotrivire, totodată istorică și teoretică.

Istorică, întrucât din texte, rezultă lămurit, că „politica nouă“, așa precum a fost îndrumată de mine, s'a îndreptat, din primul moment, împotriva Jidanilor, și nu mai pe urmă, după războiu, cum zice d. N. Iorga.

Teoretică, de oarece doctrina mea formulată precis, de la început, afirmă necesitatea de a elimina pe Jidani, ca o consecință logică de neînlăturat, din însuși principiul ei al ideii naționale.

Nu-mi rămâne decât să dovedesc afirmațiunile mele cu texte.

În scrierea mea politică „Generația de la 48 și Era Nouă“ (Iași 1889), prin care am afirmat pentru prima dată, sistematic, „politica nouă“, luând poziție față de politica veche, eu zic, combătând „criticismul“ abstract al lui T. Maiorescu (pag. 46).

„Trebuie să căutăm astăzi a combate exagerările în rău ale criticismului, întorcându-ne către o mai puternică și mai fierbinte afirmare a

naționalității noastre, mai ales față cu străinul din sânul ei, pe cari-i nu-i putem asimila și cari, prin urmare ca corp strein în lăuntru un organism, pot să-i pericliteze existența.

Așadar, încă de la 1889, eu am cerut o mai puternică și mai ferbinte afirmare a naționalității noastre, față de străinii pe cari nu-i putem asimila — și cari sânt anume Jidanii.

Și mai lămurit, interesându-mă de clasa de mijloc românească, eu cer eliminarea Jidanilor, în scrierea mea economică politică „Meseriașul român” (lași 1890). În prefața acestei scrieri, apărută în broșură la 1893, eu afirm necesitatea unei grupări nouă, politice — „în afară și tot odată în lăuntru partidelor”, cu alte cuvinte tocmai a unei *Ligi* — în vederea acestei eliminări necesare, zicând (pag. XXXI):

„De aici rezultă necesitatea, în primul rând, de a ne lămuri gândirea de toate elementele străine, cari o întunecă, și părăsind direcția fals-democratică și perfid-umanitaristă pe care am apucat, să revenim la cercetarea nevoilor noastre adevărate, și la afirmarea mai ferbinte a naționalității noastre românești, și mai întâiu în țară la noi, în contra străinilor, cari stau în afară de orice proporție cu puterile noastre de asimilare. Pentru aceasta, e nevoie de o direcție nouă, de o grupare nouă de oameni, în afară și totodată în lăuntru partidelor actuale politice..

În aceasta direcție a fost scris studiul de față, în care ne încercăm să susținem teza că, un popor neputând trăi fără clasă de mijloc, iar clasa de mijloc din țară de la noi fiind astăzi alcătuită în mare parte din elemente străine neasimilabile, misiunea poporului nostru în faza sa actuală de cultură este de a elimina din sânul său pe Evrei, cari amenință să devie clasă stăpânitoare, și de a înlocui treptat prin munca sa neobosită, și la adăpostul unor legi de excepțiune, aceste elemente ce nu se pot asimila.”

Istoriceste, după texte se vede dar că lupta mea, s'a îndreptat de la început — încă din anul 1890 — împotriva Jidanilor. Rămâne dar înexactă afirmația D-lui N. Iorga, după care eu aș fi dat prietenilor noștri o „îndreptare nouă”, mult mai îngustă, prefăcând în luptă contra Evreilor silințele noastre pentru a întări elementul românesc — abia după încheierea păcii, la 1920. Între 1890 și 1920 — este o mică eroare

de calcul, de trei zeci de ani!

Teoreticeste, cum am spus, rezultă că „politica nouă”, a mea cuprinde eliminarea Jidanilor, ca o necesitate organică, logică, întrucât afirm, iarăși din primul moment, că nația românească neputând trăi fără clasă de mijloc națională, are datoria să elimineze pe Jidani din mijlocul ei.

În această privință, istoricul N. Iorga ar fi trebuit să-și amintească cel puțin de doctrina naționalistă formulată de mine și în întrunirile de la 23, 24, și 25 Aprilie 1910, când am întemeiat, la București, împreună cu politicianul N. Iorga, partidul național-democrat, și în care am expus și mai pe larg doctrina mea, zicând, între altele (Consfătuirea din 23—24 Aprilie 1910. Vălenii de munte 1909 (sic) pag. 19):

„Doctrina naționalistă zice că națiile sânt individualități creatoare de cultură; că aceste individualități creatoare de cultură se compun din anume organe, care sunt clasele sociale; că, pentru dezvoltarea unei individualități creatoare de cultură, se cere ca acea individualitate să fie pe deplin stăpână pe teritoriul ei, pe care este cu drepturi istorice așezată..

„Poporul românesc are drepturi istorice asupra României. România este baza existenței poporului românesc; poporul românesc, ca individualitate de cultură, trebuie să existe în deplinătatea organelor sale..

„Clasa fundamentală a oricărei țări, e clasa rurală.. Este natural prin urmare, ca acea clasă rurală să aibă drept clase corespunzătoare o clasă de mijloc, formată din elementele ei, și e tot așa de natural ca și clasei de mijloc naționale să-i corespundă o clasă diriguitoare națională, chemată să realizeze idealul național al întregii națiuni.

„Prin urmare, nu se poate admite astfel decât că, dacă țărani sânt țărani români, ca târgoveții să fie târgoveți români, iar clasa diriguitoare, o clasă diriguitoare românească.”

Rămâne dar dovedit, că nu de după încheierea păcii, de la 1920 datează acțiunea mea, ca „o îndreptare nouă mult mai îngustă”; contra Jidanilor — cum zice d. N. Iorga — ci că această acțiune este îndreptarea cea veche, nu mai îngustă, ci progresiv tot mai largă, de la început: fără nici o abatere, fără nici o scădere, fără nici o transacție.

*

Ideea națională, afirmată încă de la 1889, ca principiu al „politicii

nouă” — opusă imediat atunci ideilor de „umanitate și liberalism”, susținute de T. Maiorescu și în genere politicii partidelor — s'a dezvoltat ca doctrină, pe baza căreia s'a alcătuit și un program lămurit de reforme. Iar împreună — ideea, doctrina, programul, afirmate, în curs de patruzeci de ani — au dat naștere mișcării naționale, progresive, și organizațiilor făcute să servească interesele ei.

Întâia organizație, a fost partidul „naționalist-democrat”, întemeiat de mine împreună cu d. N. Iorga, la 1910. El s'a împărțit în două, în momentul când N. Iorga a părăsit doctrina și programul, cari îi serviau de bază. Iar eu am continuat să le apăr, menținând organizația cu numele „partidul naționalist-democrat-creștin”, ca să nu se confunde cu politica dlui N. Iorga, naționalist-democrată cuprinzând de data aceasta și pe Jidani.

A doua organizație, a fost „Uniunea națională creștină”, întemeiată la București, la 24 Ianuarie 1922, cu un grup de prieteni ai noștri, și care a editat revista „Apărarea Națională”, contribuind puternic la înfăptuirea mișcării naționale, prin afirmarea aceleiași idei, și expunerea aceleiași doctrine.

A treia organizație, ca o continuare a celorlalte, este „Liga Apărării Naționale Creștine”, întemeiată la Iași în ziua de 4 Martie 1923 — în momentul luptei contra proiectului Constituției, cu drepturile Jidanilor, și care a și fost votată de toate partidele, fără protestare la 28 Martie 1923 — însemnând o nouă fază în dezvoltarea mișcării naționale. Aceasta organizație s'a întărit apoi prin contopirea „Acțiunii Naționale Creștine” și a „Fasciei Naționale Române”, pe baza doctrinei, programului, statutului și regulamentului L. A. N. C., cu procesul-verbal de la București, din 18 Septembrie 1925.

Ce rezultă din aceasta expunere?

Rezultă: că „Liga Apărării Naționale Creștine” nu este creația artificială, momentană a unor politicieni — în urma vreunor „pertractări”, făcută să satisfacă, în primul rând, interesele lor — ci este productul mișcării naționale, stăpânită de aceeași idee, de aceeași doctrină, de același program, în curs de mulți ani, începând de la 1889.

Rezultă: că L. A. N. C. ca organizație politică, economică și culturală este subordonată acestei mișcări naționale pe care trebuie să o ser-

vească cinstit, înlăturând din sinul ei, tot ce ar putea slăbi acțiunea ei unitară — cu riscul de a fi înlăturată ea însăși de către mișcare.

Rezultă: că nu trebuie să se confunde mișcarea L. A. N. C., a mării mulțimi anonime, cu organizația L. A. N. C., a celor puțini, constituiți pentru a o servi, și cari nu au nici o rațiune să existe, dacă nu o servesc.

Rezultă: că L. A. N. C. nu este partid, nu voește să fie partid nu va fi nici odată partid.

„Partidele“, chiar numele însuși, inspiră oroare mulțimei. Cu drept. Pentru că ea a fost pururea înșelată de dănsule.

Al treilea an

Revista „Infrățirea Românească“ intră în al treilea an al existenței sale. O spunem cu mândrie, cu fruntea ridicată. În aceste vremuri de criză generală, când totul lăncezește în așteptarea normalizării, nici presa nu se poate sustrage repercursiunii adâncilor prefaceri ale vieții economice. Tiparul e în suferință și multe publicațiuni pornite la drum cu elan și însuflețire își dorm deja somnul de veci în cimitirul uitării. În special presa românească din noile ținuturi, și așa plăpândă, a fost greu încercată și înfruntă azi vijelia vremilor cu rândurile rărite.

„Infrățirea Românească“ însă a învins toate obstacolele, a spulberat toate încercările de suprimare, a făcut față tuturor greutăților și sprijinită numai și numai pe ajutorul publicului cititor stă neclintită pe pozițiile câștigate pentru a merge înainte biruitoare.

Care este secretul acestei reușite? „Infrățirea Românească“ a apărut în vremuri de mari prefaceri. Opinia publică mistificată de presa înstrăinată propovăduitoare a democrației iudaice, desorientată și scârbită de sfâșierile sterile ale politicianismului de bălcu, exasperată în lipsa oricărei orientări viguroase și salvatoare a fost puternic sguduită de începuturile mișcării național-creștine inițiate de studentimea Universitară.

Atunci a apărut revista noastră, în care noul crez al naționalismului creștin a fost îmbrățișat cu căldură, cu sinceritate, cu hotărâre și cu energie. „Infrățirea Românească a ridicat un steag și l'a purtat cu vrednicie. Când alții se preocupau de cancanuri politice, când se făceau locul tragerii sforilor politicianiste, când închideau ochii în fața proble-

Și oare este vre-un „partid“, care să înțeleagă astăzi marile adevăruri ale doctrinei, sau care să voiască a înfăptui imperioasele revendicări ale programului L. A. N. C.: de la care totuși depinde viitorul nației românești?

Față tocmai de neantul perzător al „partidelor“ — al căror spectacol desgustă prin frământările pălmașe, sterile, ale intereselor personale, la cari se reduce toată „politica“ lor — L. A. N. C. are o mare misiune națională de îndeplinit.

Misiunea L. A. N. C. se rezumă în două cuvinte:

România, Românilor.

A. C. Cuza

melor mari, vitale ale noului stat român și ale nației românești complăcându-se fără voe sau în mod interesat în apele oportunistului și în mocirla democrației mincinoase, conrupătoare de energii și suflete, „Infrățirea Românească“ a dat alarma, a deschis ochii, a strâns rândurile, a pornit la luptă, la lupta sfântă mântuitoare de neam și țară. Răsfoiți colecțiile celor doi ani și număr de număr, pagina de pagina veți ceti noua evanghelie a naționalismului intransigent și a creștinis-

mului integral cristalizându-se în forme absolute, definitive.

La început organ al „Acțiunii Românești“ după fuziunea organizațiilor naționaliste, deveni organ oficial al „Ligei Apărării Naționale Creștine“, a cărei doctrină, program și luptă au umplut coloanele acestei reviste.

Opinia publică cu adevărat românească a știut să aprecieze credința noastră: nu numai că a asigurat existența revistei „Infrățirea Românească“ prin contribuția inimoasă a abonamentelor plătite, ci a dat strălucita isbândă din alegerile generale Ligei Apărării Naționale Creștine, ai cărei ostași credincioși și devotați ne mândrim a fi. Această izbândă este cea mai eclatantă dovadă, că crezul nostru și-a înfipt rădăcinile adânc în masele poporului românesc, care trezit odată va ști să rupă toate cătușele ce amenințau libera sa dezvoltare și consolidare pe plaiurile strămoșești.

Iată secretul reușitei revistei „Infrățirea Românească“!

„Infrățirea Românească“ va merge înainte fără șovăire, cu credința neștrămutată că este una din făuri-toarele izbânzii desăvârșite: Crearea statului cu adevărat românesc așezat pe temelii solide și indestructibile a credinței creștinești.

Dr. Valeriu Pop

Un atentat jidovesc în stil mare .

În a doua jumătate ale lunii Octombrie 1926 presa scrisă românește și cea streină s'a ocupat de manifestul unui grup de bancheri internaționali cari caută cu ori-ce preț să deschidă o nouă epocă de prosperitate în Europa, rămasă încă sdruncinată de pe urma războiului mondial. Atenția ce i-s'a dat este deplin justificată. Manifestul plutocrației fără hotare pune o chestiune, care prezintă o deosebită importanță, pentru-că dovedește existența unui curent, ce tinde la răsturnarea actualului statut politic al continentului. Pornind de la constatarea că în Europa actuală nu mai înflorește un comerț internațional în aceeași măsură ca înainte de războiu, o seamă de financiari internaționali, spre a remedia — zic ei — neajunsurile ce isvorăsc din această stagnare, propun desființarea frontierelor vamale dintre state.

Noutatea pare atât de surprinzătoare în cât nici nu ar merita crezământ, dacă nu s'ar desprinde din următoarele rânduri, mesteșugit ti-

cluite spre a infiltra cititorului convingerea, că altă scăpăre nu există din haosul economic actual de cât concluzia îndrăzneată a suprimării vămilelor. Cităm textual din faimosul manifest următoarele fragmente:

„Distrugerea marilor unități politice în Europa a adus o lovitură formidabilă comerțului internațional. Pe vasele teritorii, ai căror locuitori schimbau liber produsele lor, s'au stabilit numeroase frontiere noi, păzite cu strășnicie prin ziduri de tarife; fostele piețe au dispărut; urile de rasă au divizat comunitățile, ale căror interese erau strâns legate.

... Spre a marca și apăra aceste noi frontiere ale Europei, s'au stabilit tarife, restricții, interziceri a căror experiență a demonstrat tot rezultate dezaastroase pentru toți interesații.

Un stat a pierdut isvoarele sale de aprovizionare efțină; un altul aprovizionările sale de materii prime puțin costisitoare. Unele industrii n'au cărbune, altele n'au materii prime. În dosul zidurilor de tarife s'au sta-

bilit noui industrii locale fără baze economice reale, cari nu s'ar putea menține, în fața concurenței, decât ridicând tarifele.

Prea multe state urmărind un ideal imaginar de interes național au compromis propria lor fericire și au pierdut din vedere interesele comune ale lumii, bazând relațiunile lor comerciale pe erezia economică, care consistă în a privi comerțul întreg ca o formă de război."

Din acest document rezultă clar că bancherii internaționali nu sunt mulțumiți cu configurația politică a Europei post belice, că vastele teritorii dispărând, în primul rând Austro-Ungaria, au lăsat locul unor state, cari nu înțeleg binefacerile comerțului internațional, de vreme ce își ocrotesc industria proprie prin tarife vamale. Statele vizate sunt bine înțelese acelea răsărite sau mărite din dezastrul monarhiei habsburgice. Aceste state vor trebui, după pretenția plutocrației fără patrie, să renunțe la politica lor economică de până acum, să-și deschidă complet granițele pentru ca industria streină să-și plaseze mărfurile așa cum îi dictează interesele.

Ori-ce protecțiune a industriei naționale să dispară spre a se aplica cu frenezie practica liberschimbistă! Sub noul regim ne putând face față concurenței streine, va trebui să renunțăm a ne valorifica, prin industrializare, bogățiile imense ale țării noastre; va trebui să ne adaptăm situației de a fi simpli producători de excelente materii prime, ca toate coloniile africane, putând numai să le vindem pe piețele streine, unde se vor industrializa, și sub forma de obiecte fabricate să le primim înapoi în condițiile ce va stabili industria streină, ale căror vagoane tixite cu mărfuri vor circula fără vamă și tarife peste granițele stropite cu sângele soldaților noștri. Așa dar, noi să fim condamnați la o perpetuă dependență economică, fără nici o perspectivă de ridicare fiindcă actualmente nu posedăm o industrie care să poată concura industria streină sub regimul liberschimbist, și fiindcă în viitor nu ne vom putea crea o industrie națională din cauza aplicării regimului, preconizat de bancherii internaționali. Ar viețui deci în Europa viitoare, organizată de plutocrația bancară state cu industrie și state producătoare de materii prime. Statele industriale, satisfăcând nevoile de aprovizionare ale popoarelor și încheiând trusturi vor dicta

prețurile obiectelor fabricate; iar celelalte state lipsite de industrie, ne putându-și industrializa materiile prime vor fi nevoite să și le vândă potențailor industriali cu prețul fixat de aceștia.

În asemenea condiții România întregită, cu crescându-le-i nevoi de satisfăcut din bugetul statului, nu își va mai putea niciodată echilibra bugetul, fiind lipsită de isvorul de venituri al tarifelor vamale. Și cum mână în mână cu echilibrarea bugetului merge și opera de stabilizare a valutei noastre, este evident că puterea de cumpărare a „leului“ va trebui să scadă în mod fatal, aducând o tot mai grea criză economică. Statul ne mai putând face față cerințelor urgente de înzestrare a țării mărite cu toate cele necesare, va fi nevoit să recurgă la împrumuturi externe, unde va găsi stând la pândă după pradă bancherii internaționali. Înțelege ori cine, că împrumuturi contractate în asemenea situație înseamnă *robirea economică* a României cu înstrăinarea, sub formă de control a tuturor bogățiilor noastre și a tuturor isoarelor de venituri fiscale. Iată ce urmărește finanța internațională cu propunerea de suprimare a granițelor vamale.

Ori-cine știe că țaria unei națiuni, când este pusă la grea încercare, isvorăște din organizația economică trebuind să fie de așa natură, în cât să formeze o *autarkie*, o putere de sine stătătoare, care să trăiască din al ei îndestulându-și, la vreme de nevoie, toate trebuințele din propriile resurse. Numai grație faptului că Germania imperială din timp de pace a știut să-și făurească o armătură economică, cu puternică industrie proprie, numai prin atare organizarea independentă cu care au intrat în vâltoarea războiului mondial, Imperiul lui Wilhelm II a putut să reziste timp de 4 ani forțelor militare adverse. Acest învățământ se desprinde clar, incontestabil și poruncitor pentru cine vrea să înțeleagă. Fără independența economică, statornicită prin industrializarea proprie a tuturor materiilor noastre prime, România întregită poate vegeta în vremea domoală de pace, dar nu poate rezista în furtuna unor complicații internaționale, pe care iluziuniștii politici cred că le-au exclus pentru vecie din viața popoarelor. Vă înșelați, Domnii mei; istoria încărcată cu destinele neamurilor chemate a-și spune de acum înainte cuvântul lor, nu-și oprește pasul la 1926 în fața templului păcii de la

Geneva. Fie-care popor conștient de viitorul său, are datoria să se pregătească pentru ori-ce eventualitate: să poată zice, după ce prin guvernării lui și-a făurit țaria economică și politică, să poată zice liniștit, conștient și mândru, așa cum genialul Eminescu, având intuiția măreață a unei politici curat naționale, a făcut pe Mircea cel Bătrân să spună lui Baiazet:

*De o fi una' de o fi alta, ce e
[scris și pentru noi,
Bucuros le-om duce toate, de e
[pace de-i războiu.*

Putem oare vorbi așa, dacă s'ar înfăptui planul bancherilor internaționali? De sigur că nu. Robirea noastră economică înseamnă distrugerea statului român, înseamnă a lua nației românești dintre Nistru și Tisa, ocrotirea firească națională făurită sub domnia glorioasă a M. S Regelui Ferdinand în cursul anului 1918.

Așa fiind, orice bun Român are dreptul să întrebe: ce putere scelerată întinde Europei mai ales centrale și orientale cursa fatală cu soluția suprimării granițelor astăzi economice, și mâine politice? Orice bun Român are dreptul să-și pună această întrebare; orice Român luminat, cu pretenția minimă de a însemna ceva în țara lui, are *datoria să răspundă*.

Manifestul este semnat de un grup de bancheri internaționali. Când se zice bancher internațional; orice creștin cu un pic de lumină înțelege 90 la sută *Jidani*, iar restul financiari arieni înhâmați la carul politicii jidovești. Astăzi ei conduc lumea însângărată de război; ei dictează din umbră politica internațională, după cum ei au dictat la 1919-20 și pacea în așa măsură, încât a fost numită *pax judaica*, după ce au avut grija să zădărnicească desăvârșirea victoriei militare din toamna anului 1918 prin oprirea generalului Franchet d'Esperey de a trece victorios prin Ungaria și a merge către Berlin și prin impunerea armistițiului din 11 Noembrie pe frontul din Apus folosindu-se de intervenția jidovului Wilson, în loc să lase armatele franceze să dicteze pacea pe teritoriul Germaniei sfărâmată în luptă.

Aceste considerații nu sunt, Domnule cititor, simple supoziții, ci stau în strânsă legătură cu machinațiile finanței internaționale, al căror prizonieri erau Wilson și Lloyd George, așa cum demonstrează nu un scrib oare-care în chestiuni de politică externă, ci unul din cei mai buni cunoscători în această materie din Europa veche și postbelică, și

anume André Chéradame în cartea lui intitulată „*La mystification des peuples alliés*” din 1922, pe care n'au citit-o nici zece fruntași politici români din România-Mare.

Chéradame demonstrează cu documente militare și diplomatice că finanțarii jidani din America și Anglia având interesele lor de apărut în Germania, care mișună de mari bancheri semiți, au făcut tot ce le-au stat cu putință să salveze Germania în ultimul moment și au isbutit. Solidaritatea de rasă și interesele iudaice au biruit. S'a dovedit încă odată, cu istoria în mână, că finanța internațională nu are patrie și își urmărește ținta ei, independent de interesele supreme ale popoarelor cari au sângerat pentru a asigura libertatea Europei de pericolul atotputerniciei militarismului prusac. Citiți, Domnilor foști și viitori miniștri în această țară blagosovită, citiți cartea mai sus menționată a lui Chéradame, și vă rog să comparați conținutul ei cu următoarele rânduri ale cunoscutului ziarist francez *Auguste Gauvain* de la „*Journal des Débats*”, din Octombrie 1926, spre a înțelege cum a creasta din urmă sub o formă foarte străvezie confirmă cu totul afirmațiile lui Chéradame cu privire la machinațiile condamnabile ce a exercitat finanța internațională asupra soluțiilor politice ce trebuiau date în anii memorabili 1919 și 1920. Iată ce fapte aduce la lumină Gauvain, cu prilejul analizării manifestului bancherilor internaționali, pe care îl respinge ca ținând să subjuge independența economică a Franței și a întregii Europe în profitul puterilor de neam anglo-saxon.

El scrie :

„*Nu este în căderea financiarilor din New-York și Londra să dea Europei, în acest moment lecții în materie financiară. Influența lor în 1919 și 1920 a fost dăunătoare negocierilor de pace. Când experții politici aleși de guvernele englez și american se pusese de acord cu cei ai celorlalte țări, pentru a recomanda în unanimitate unele soluțiuni politice, d. Lloyd George, stimulat de consilierii săi financiari venea să răstoarne totul și să repună totul pe tapet. Wilson îl urma. Dacă nu a eșit din conferința de pace o Europă centrală atât de bine constituită pe cât victoria o permitea, aceasta se datorește mai ales ingerințelor financiarilor anglo-americani, legați printr-o veche comunitate de sentimente cu bancherii germani. Domnii financiari țineau să-și rezerve*

o facultate nelimitată de a opera, fără control internațional, în țările sleite de războiu. Este aceeași facultate pe care vor să o obțină astăzi sub scutul liberului schimb.”

În faptele mai sus documentate se oglindește clar adevărul exprimat de fostul ministru de externe al Germaniei în 1922, Jidanul Walter Ratenau, cu vre-o trei sute de consângeni de ai lui conduc din umbră destinele popoarelor. Așa vedea el resorturile secrete ale politicii externe înainte de războiu; așa s'a desvoltat în mod îngrijitor, acaparator și sugrumător influența factorului iudaic, după marele războiu, din care în primul rând neamul lui Israel a câștigat; în aceeași direcție tot mai amenințător pentru independența popoarelor ariene crește amestecul semit în viața statelor creștine din zilele noastre. Manifestul bancherilor jidani, cu naționalitatea lor de împrumut americană, engleză și germană, constituie cea mai convingătoare probă.

În politica externă faptele cari se ivesc dispartate, cari la prima impresie par a nu sta în nici un fel de legătură pentru cetățeanul, simplu cititor de ziare, se coordonează într-o acțiune unitară, pentru cine își dă osteneala să le pună în cadrul adevărat al finalității lor. În adevăr, Jidanii și jidoviții, cari scriu românește la „anunțata presă” prezintă marelui public tot mai atrăgător și mai promițător idealul Pan-Europei. Domnule cititor, Dta nu vezi legătura între Pan-Europa desfăcută de granițele naționale și între manifestul bancherilor jidani cari oferă instrumentul necesar — suprimarea vămilor economice — spre a se aiunge la acelaș rezultat? Nu înțelegi cum Jidovimea internațională, prin presa mondială de care dispune, a încercat a obișnui opinia publică, a o familiariza, a o împinge către realizarea acestui ideal, pentru ca în urmă să arunce soluția liberului schimb, distrugătoare de state naționale? Aceasta este tactica politicii jidovești: întâi produce confuziune în spirite prin fluturarea unei utopii și apoi impune o soluție precisă care făurește lanțul robiei. Așa au lucrat la bolșevizarea Rusiei!

Zic impune, pentru că bancherii jidani anglo-germano-americani au amenințat că taie orice posibilitate de împrumut tuturor statelor, care nu-și pleacă capul sub jugul lor.

Dar poate bunul cetățean român, credul, intoxicat de lectura „numitei presei” va obiecta, că Pan-Europa nu este un plan diabolic jidovesc, ci reprezintă concepția umanitaristă,

internațională și egalitară a unui suflet superior, dornic de stabilirea fericirii eterne printre popoarele bătrânului Continent. Spre a-l convinge pe clientul presei jidovite de origina iudaică a ideii și de existența interesului iudaic de a se realiza Pan-Europa, aducem la cunoștință că ideea este îmbrățișată și susținută cu căldură nu numai de presa așa zisă democrată, care apără în mod învăluit, cu o hipocrizie prudentă, interesele neamului lui Israel, dar este susținută și trâmbițată în toata lumea chiar de organul, care se ocupă exclusiv cu interesele specifice jidovești, și anume: *Jüdische Presszentrale Zürich*. În numărul din 15 Octombrie 1926, pe pagina I ca primă informație pentru întreaga Jidovime de pe glob citim următorul comunicat pe care îl reproducem în traducere din cuvânt în cuvânt:

„I. P. Z, Viena. B. Kor. La primul congres pan-european, care vrea să înlăture din Europa opozițiile naționale politice și confesionale și care lucrează pentru pace s'a adoptat o noțiune în aplauzele furtunoase ale întregii adunări, care moțiune între altele cuprinde următorul punct: Primul congres pan-european a manifestat voința continentului nostru de a se uni și a se afirma. Ne-am unit spre a pune capăt luptei de frați din Europa, spre a înmormânta ura politică, economică și națională dintre popoarele Europei și a pune în loc colaborarea pașnică a națiunilor libere... Înaintea acestei mari probleme vitale a Europei, dispar toate opozițiile de partid de națiune și confesiune”.

Așa dar, Jidanii identifică Pan-Europa cu un interes specific al rasei lor. Aici sunt sinceri. Dar Pan-Europa economică înseamnă aplicarea manifestului bancherilor internaționali; și Pan-Europa politică, din fragmentul citat, înseamnă dărîmarea granițelor naționale, spre a se putea aplica în deplină libertate regimul liberului schimb. Iată pe ce căi vrea să ne ducă la moarte sigură perfidia iudaică aliată cu politica finanței internaționale. Un atentat mai îndrăzneț nu se putea concepe; dar nici nu se va putea săvârși. Autorii lui și toată presa jidovită trebuie să știe, că poporul român, pătruns de un superior simț politic și de iubirea fanatică de glia strămoșească, nu va consimți în ruptul capului ca țara lui întregită cu atâtea sacrificii să devină o colonie exploatată de finanța neamului jidovesc.

I. C. Cătuneanu.

Viața studentească

II

După ce am trecut în revistă organizațiile câtorva studențimi moderne, cu tradiția și sistemul lor, ce merită a fi admirate — să cercetăm cum se prezintă situația vieții academice în

România.

Despre o studențime, cu trecut adânc înfipt în evul mediu, nu poate fi vorbă la noi. În același timp când în Apus, la Bologna și Paris, viața universitară își trăia strălucirea primă verii, cu soarele abundent al unei civilizații avansate, — la noi, în Principate, abia câțiva călugări modeste, retrași în liniștea mistică a mănăstirilor, încercau să instruiască odraslele boerești în meșteșugul scrisului. Căci, pe atunci, Românul abia dacă avea vreme să-și ridice coasa, dela lanurile bogate ale câmpului, pentru a le îndrepta spre valurile nesfârșite ale păgânilor, ce încercau să pătrundă spre Apus. Și astfel, Românul, cu vitejia și credința lui neclintită, a oprit puhoiul hoardelor pustiitoare, apărând patrimoniul scump al civilizației mondiale creștine, timp de sute de ani.

Vitregia sorții l'a ținut ferecat, în această stare de jertfire, până la începutul veacului trecut. Abia odată cu adierile binefăcătoare ale curentului latinist, au început să se întemeieze primele școli serioase în Principatele Românești. Deci numai de atunci putem vorbi despre existența unei studențimi române.

Astfel la 1814 se înființează la Iași prima școală românească, cea dela „Trei Ierarchi,” care mai târziu a luat denumirea de „Vasile Lupu.” Intemeietorul ei a fost *Gheorghe Asachi*.

În același timp, — la 1816, — *Gheorghe Lazăr* pune temelie școlii dela Sf. Sava. Pe băncile acestor școli s'au strâns cei dintâi tineri, dornici de lumină, adevăr și dreptate, — în frunte cu Ion Eliade Rădulescu, Paladi și alții. Aici a început să licărească focul idealismului studentesc.

Primul său efect a fost că tendința de-a lumina norodul român se accentuează tot mai mult. Astfel la 1832 se înființează școli în toate capitalele de județe.

Câteva decenii în urmă, curentul latinist, puțin viguros pentru vremurile de atunci, este înlocuit de influența civilizației franceze, care a pătruns, uimitor de repede, în ambele

principate.

Boerii încep să-și trimită vâstarile la Paris. Aici clocoteau ideile vulcanice de libertate. Primii studenți Români, înscriși la Sorbona, se aprind la văzul minunilor civilizației franceze, la a cărei mărime a contribuit mult și organizarea de model a studențimei din Franța.

În urma acestor exemple se înființează în 1839 la Paris, o *Societate pentru învățatura poporului român*¹⁾ Intemeietorii acestei prime organizații studențești a Românilor sunt: **Ion Ghica, Alexandru G. Goleșcu și Dimitrie Brătianu.** — Scopul ei principal era cultivarea membrilor, prin abonare de ziare și reviste, precum și prin procurarea broșurilor politice interesante.

La 1845 acest nucleu primitiv se transformă într'o serioasă „*Societate a Studenților Români din Paris*”, care și-a impus misiunea nobilă de-a ajuta, prin acordarea de burse, din fondurile ei proprii, pe studenții români săraci, cari voiau să studieze la Paris. Primul ei președinte a fost *Ion Ghica*. Iar secretarul ei era: *C. A. Rosetti*. Numărul membrilor înscriși se ridica la 100. Aceștia au început o propagandă vie pentru a deștepta interesul marelui public din toată lumea, față de mult oropsitele Principate Române. Este memorabilă manifestația entuziastă făcută, de acești studenți, marelui filo-român *Edgar Quinet*, în ziua anului nou din 1846, — care a avut ca urmare o serie de articole inimoase și convingătoare scrise de Quinet în „*Revue des deux Mondes*”, pledând pentru cauza Românilor.

În 1848 studenții Români iau parte la manifestațiile Revoluționare din Paris, cu un curaj și cu un entuziasm, remarcat elogios de presa contemporană. Ideile revoluționare încep să inflăcăreze inimile tinere, dornice de libertate pe care voiau să o cucerească și în patria lor. Astfel cum scrie Xenopol²⁾: „*Revoluția română putem zice că fusese proclamată la Paris, încă în Februarie 1848, de studenții români aflați acolo*”.

În luptele pentru Unirea Principatelor studențimea română s'a avântat, cu tot focul și elanul adus din

Capitala Libertății, înălțând triumfător stindardul „Unioniștilor”.

Pe urmă, odată cu înființarea celor două Universități a Principatelor Unite, — și anume la 1860 în Iași, iar în 1864 în București, studenții români își întemeiază primele lor organizații profesionale.

Însă patimile tinerești nu se potolească ușor. Entuziasmul juvenil caută noi deuseuri. Le-a găsit în luptele politice. Divizați în două tabere, — conservatori și liberali, — tinerii studenți se luptau cu îndârjire. Văltoarea politicianismului i-a captat, cu toată forța lui murdară, și irezistibilă. Pângăririi reciproce, discuții pătimăse, loviri și bătăi erau la ordinea zilei. Ba câte-odată, manifestațiile tinerești degenerau în scandaluri formale.

Războiul independenței a întrerupt, — pentru un moment — această activitate, puțin constructivă. Goarnele de mobilizare au chemat pe tineri și bătrâni de o potrivă, pentru ca să le ceară tributul de sânge. Iar studentul român nu a șovăit la acest apel. A alergat și el la postul de datorie, unde a rezistat cu eroism.

După arborarea drapelului independenței în tânăru Regat al României, studenții s'au reîntors la carte și la... politică. Povestea veche și-a reluat firul!

Abia 1906 marchează o nouă eră de renaștere în viața studentească a României. Forțe nebănuite, cari palpitau latent, în sufletele tinere au erupt cu o minunată putere, reacționând contra franțuzismului maimuțaresc a „păturii noastre suprapuse”. Studenții bucureșteni au manifestat ostil în localul Teatrului Național al Capitalei, împiedecând jucarea unei piese franțuzești, submediocre, pe scena primei noastre instituții artistice. În această zi memorabilă au curs primele șuvoaie de sânge studentesc pe pavajul murdar al Capitalei. Era opera jandarmeriei române, menită să vegheze asupra „ordinei și siguranței publice”.

E de remarcat că cei doi fruntași ai mișcării de atunci au fost *A. C. Cuza* și... *N. Iorga*! (Fără comentarii)!

Mișcarea începută s'a continuat, în liniște și cu perseverență. Conștiința națională a studentului român se cimentă tot mai aspru. Idealul României Mari plutea vag în imaginația tuturor. Legăturile cu studenții ardeleni, — cari încă aveau organizații binișor închegate, — strâng și mai mult inimile, cari bat pentru același ideal.

Până când la urmă grozavul ura-

¹⁾ Xenopol, *Istoria Partidelor politice* p. 234—240.

²⁾ Xenopol, *op. cit.*, p. 240.

gan al războiului mondial, care a pustiit cu toate creațiunile mașinismului ultramodern, — ne-a adus și multul dorita libertate pentru toate provinciile robite, locuite de Români, afară de Macedonia.

După război, studențimea română începe reorganizarea ei. Totul însă s'a construit pripit și anarhic. Planuri mari, utopii vagi, vorbărie multă. Dar fapte... puține! Era un efect al nevrozelor postbelice, de care era contaminată mentalitatea tuturor.

Abia realizată întregirea neamului studentul român, — acest seismograf fin și precis al sufletului națiunii, — a înregistrat un nou pericol, foarte îngrijorător: infiltrarea străinilor parazitari. Reacțiunea, atât de bine cunoscută, s'a produs odată cu începerea mișcării studențești, care, mai mult sau mai puțin, continuă și azi.

Iată dar, pe scurt, câteva faze, prin cari a trecut studențimea română, dela nașterea ei și până în zilele noastre.

Rămâne acum să cunoaștem organizațiile diferite studențești, așa cum se prezintă ele în centrele academice din țara noastră. Vom începe acest studiu, cercetând organizațiile studențești din

Cluj.

Luăm întâi Clujul pentru două motive. Odată pentrucă ne este mai bine cunoscută viața studențească din Capitala Ardealului. Deci luăm informațiile dela izvorul lor.

Și al doilea, pentrucă viața studențească clujană este mai liniștită, ba aș putea chiar spune mai serioasă decât în alte centre universitare. Cel puțin așa a fost în trecut. Forma poate că s'a schimbat, — datorită unor oameni slabi sau unor împrejurări vitrege, — fondul însă a rămas același: nealterat.

Să ne punem acum întrebarea, dacă are Clujul un trecut studențesc sau, dacă viața studențimei clujene a început abia odată cu fondarea Universității Române?

Răspundem: *da*, are un trecut. Chiar unul strălucit.

Încă de pe la 1845 a luat ființă o revistă a studenților români din Cluj, intitulată „*Diorile*“, care a publicat numeroase încercări literare, cu un caracter pronunțat naționalist. De prezent această revistă e complet epuizată.

Studenții clujeni au luat parte activă la revoluția din 1848, reprezentată fiind prin legendarul tribun *Avram Iancu*.

Cam prin anii 1870 s'a întemeiat o societate de lectură a studenților români din Cluj, care a primit numele de „*Iulia*“.³⁾ Intemeietorul acestei societăți a fost inimosul român *Dr. Grigorie Silași*, profesor de limba și literatura română la Universitatea maghiară din Cluj. În programul ei de activitate găsim înscris cultivarea limbei române și completarea cunoștințelor generale a membrilor, prin conferințe, discursuri, traduceri din opere clasice (pe atunci ne lipseau încă multe traduceri). „Din când în când se țineau concerte muzicale și declamative“ (cum sună termenii art. 3 din Statute). Se acordau „ajutoare mai mici“, — din interesele fondului, — membrilor mai lipsiți.

Societatea „*Iulia*“ s'a bucurat de un real sprijin, din toate părțile. Astfel la 1872 Casina română îi donează un pian, pentru audițiile ei muzicale.

Insuși *Regele Carol I*, a României a făcut o serie de generoase donații acestei societăți. La 1880 donează 200 lei, la 1881 10 napoleondori, iar în 1882 iarăși suma de 200 lei. Aceste donații regale par a se fi repetat și mai târziu.

Societatea a desfășurat o activitate bogată și rodnică. Preocupările politice și confesionale erau excluse din sânul societății. Astfel societatea s'a dedicat unei lupte naționaliste înverșunate, care a continuat, perseverent, cu toate că a trecut prin numeroase crize, până la izbucnirea războiului mondial. Intrigile meschine și trădările renegeților nu au putut să clinească credința oțelită a studenților români, fanatizați de idealul întregirii neamului.

După potolirea valurilor răsboinice, Clujul studențesc renaște din nou.

La 1919 se mută dela Budapeșta la Cluj vechea și istorica societate academică „*Petru Maior*“, (care în anul acesta își va serba a 65-a aniversare a existenței ei). Archiva prețioasă, biblioteca bogată, averea considerabilă a acestei societăți, cu un glorios trecut și cu o adâncă tradiție, au trecut astfel în proprietatea studențimei clujene. Societatea „*Petru Maior*“, se transformă într'un „*Centru studențesc*“, cu același nume. Menirea acestui „*Centru*“ a fost coordonarea și armonizarea unitară

³⁾ c. f. *Ion Lupăș*, „Societatea studențimei universitare „*Iulia*“ din Cluj și activitatea membrilor ei“ (fragment dintr-o conferință) publ. în „*Lumea Universitară*“, I. p. 20—23.

a vieții studențești clujene, așa cum se manifestă ea sub forma diferitelor societăți, ce au început să se înfiripeze în jurul ei.

În primul rând iau naștere *Societățile pe facultăți* (după modelul bucureștean) care aveau menirea să reprezinte interesele pur profesionale ale membrilor, să țină conferințe publice, să aranjeze turneuri de propagandă, — dar mai presus de toate să oțelească conștiința de solidaritate și camaraderie frățească, între studenții diferitelor facultăți. Din toate societățile pe facultăți (Drept, Medicină, Litere și Științe, la care se mai adaugă asociațiile Studenților dela Academii de Comerț, Agricultură și Teologie), singur numai *Societatea Studenților în Medicină* s'a distins cu o activitate vastă și rodnică, ce merită a fi remarcată cu o mențiune de admirație.

Paralel cu aceste societăți de „specialitate“, — s'au format și alte tovărășii, cu un caracter extra-universitar. Sunt „*Cercurile Regionale*“ în jurul cărora s'au grupat studenții din diferitele județe sau regiuni ale țării, pentru a desfășura o activitate de propagandă național-culturală, prin organizarea de turneuri artistice (concerte și reprezentații teatrale) și înființări de biblioteci populare, din veniturile realizate la petreceri. Prin serate de cunoștințe, ceaiuri dansante, agape colegiale și baluri, aranjate de aceste cercuri, s'a păstrat legătura studenților, cari locuiesc în acelaș județ și cari, în mare parte, au studiat la acelaș liceu, — iar de altă parte s'a ușurat apropierea între studenții și intelectualii români, băștinași din aceiași regiune.

Din activitatea bogată a acestor cercuri, trebuie să scoatem în relief „*Cercul Academic Bănățean*“, tânără societate „*Moldova Întregită*“, „*Crișana*“, și alte multele, care au muncit mult pentru luminarea satelor noastre.

Atât despre Cluj. Să trecem acum la

București

Organizațiile studențești ale Capitalei sa aseamănă mult cu acele ale Clujului, cărora le-au servit ca model. Același „*Centru*“, coordonează activitatea tuturor „societăților pe facultăți“ și a „cercurilor regionale“, ca și la Cluj. Proeminent este rolul fertil al „*Societății Studenților în Medicină*“, care și la București este una dintre cele mai exemplare organizate societăți studențești. Tocmai

acum această societate proiectează construirea unui palat propriu.

„Cercul regional” sunt mai bine organizate, decât la Cluj. În programul lor de activitate este înscris și construirea de Căminuri studențești. (De acest lucru la Cluj nu este nevoie, căci aici există căminuri cari sub raportul confortului, a îngrijirii și a vieții agreabile se pot asemăna cu orice „foyer des étudiants” din apusul civilizată. E destul dacă vom cita numai Căminul „Avram Iancu,” cu care puțin căminuri europene pot rivaliza). În schimb, la București, împlinirea acestei lacune mari și arzătoare — a construcțiilor de adăposturi suficiente pentru tineretul universitar, — a revenit „Cercurilor regionale”. Acestea, sprijinite de marele public, s’au achitat, cu strălucire, de datoria lor.

Și acum să spunem ceva despre

Iași

În capitala Moldovei există organizații studențești (similar organizate ca la București), cu un trecut strălucit, dar cu un prezent cam dărăpănat. Factorul principal de disoluție a acestor societăți e fermentul de infecție bolșevică, pătruns odată cu înscrierea studenților jidani, basarabeni, socialiști și țărâniști.

În schimb e cu atât mai vrednic de admirat eroismul viguros al mănunchiului de studenți naționaliști, cari, neînfricoșați de jertfe și pericole, țin piept, cu îndârjire, puhoiului bolșevizant. De aceea Iașii au rămas, și pe viitor, focarul mișcării naționale. E destul dacă vom remarca, din istoria Iașului studențesc, pagina construirii „Palatului Cultural a Studenției Române Creștine” care va dăinui peste decenii și veacuri ca un monument de glorie!

Și acum, la urmă, să ne ocupăm și de

Cernăuți.

Într’o „Scrisoare din Cernăuți”³⁾ concepută într’o mentalitate curioasă de orgoliu aproape teutonic, ni se întâișează viața studențească bucovineană ca diametral opusă celorlalte centre universitare. Organizările pe

³⁾ Această „Scrisoare”, semnată de un oarecare Traian Bendescu, a fost publicată în „Lumea Universitară” I, 60—1. Ii s’a răspuns, într’un articol foarte judicios („Ceva despre viața noastră studențească”) de către d. Liviu Rusu, care a pus la punct o serie de păreri greșite din scrisoarea citată (c. f. „Lumea Universitară” I, 86—8).

facultăți și regiuni sunt repudiate ca „neromânești”. În schimb se cultivă spiritul de autonomie în 6 societăți independente.

Credeți că aceste societăți se ocupă cu reprezentarea maselor profesionale sau cu propaganda național-culturală? — Profundă eroare! Membrii lor se îndeletnicesc cu arta scimeii și cu sportul duelurilor „Fețele celor mai mulți sunt brăzdate în toate direcțiile de cicatricele loviturilor de sabie, primite prin dueluri.” Ei poartă „chipiuri cu fel de fel de forme și culori, și cu panglici pe piept, se plimbă în grupuri, discutând sgomotos”⁵⁾ — Seara tinerii noștri cernăuțeni se dedică „serenăzilor de ghitare, chefurilor și altor ocupații accesorii, de veselie germană. Căci „este lucru firesc ca la înființarea primelor societăți studenții Români, să fi fost într’u câțva influențați în organizarea lor de spiritul organizațiilor similare germane”⁶⁾. Nimic de zis. „Erare humanum est!” — Însă: „perseverare diabolicum!”

Nu știm dacă această situație mai dăinuiește și azi.⁶⁾ Ne place să credem că totul s’a schimbat de atunci. Cu toate acestea s’a remarcat totala absență a studenției cernăuțene atât în diferitele faze ale mișcării naționale, cât și la încercările de reorganizare profesională.

Cauza probabilă este că nici una din cele 6 societăți autonome și independente nu vrea să cedeze una alteia prioritatea dreptului de reprezentare. Tristă situație!

Însă nu putem să trecem cu vederea activitatea frumoasă a străvechei societăți „Arboroasa”, care, atât în trecut, cât și în prezent, a luptat mult pentru cimentarea conștiinței naționale. De asemenea trebuie să remarcăm faptul că în cadrul diferitelor „arcășii” s’au manifestat, respirații ce e drept, însă destul de numeroși, și studenții bucovineni.

Viața studențească mai există și în alte Centre studențești.

Timișoara are o admirabilă organizație a studenților dela Școala Politehnică. În toate fazele mișcării studențești, Timișorenii au avut o atitudine hotărâtă și demnă, mulțumită spiritului de solidaritate și a concepției serioase, de care este călăuzită asociația lor.

⁵⁾ Citate de reproduse textual din scrisoarea amintite p. 60.

⁶⁾ „Scrisoarea” a fost publicată la 1 Apr. 1922.

Oradea încă are un „Cerc al Studenților dela Academia de drept”. Aici domnește însă o atmosferă de intrigărie corosivă și de cancanuri provinciale, provocate de ambiții, veleități mărunte. Numai un curent de primenire radicală, care ar fi de dorit să se manifeste grabnic, ar putea schimba mentalitatea destructivă, ce grasează de prezent.

Cele câteva reprezentații de teatru și concerte sporadice, aranjate de acest Cerc, nu pot compensa spiritul de animozitate, ce stăpânește pe cei 100 de studenți orădani, la cari simțul de colegialitate și camaraderie adevărată, se pot considera ca aproape inexistente.

La Sibiu, Blaj și Arad, încă există câte o organizare a studenților în teologie, care însă, din cauza rigorii disciplinei eclesiastice, nu se pot manifesta în plină libertate.

*

Întreaga activitate studențească din toată țara se polarizează în jurul așa numitei:

„Uniuni Naționale a Studenților din România”.

Sediul ei este la București. Organizarea este conformă cu principiile Statutelor „Uniunii Internaționale Studențești”, în care Uniunea noastră „națională”, reprezintă România, la diferitele congrese, ce se țin anual în câte o capitală europeană. Are deci un departament al afacerilor interne, și altul al afacerilor străine. Toate centrele universitare sunt reprezentate în „Uniune” prin președinții lor precum și prin consilieri permanenți aleși, a căror număr variază după mărimea și importanța respectivului centru.

Activitatea de până acum a tinerii noastre „Uniuni” a fost destul de laborioasă.

Astfel ea a reprezentat, cu autoritate și demnitate, interesele țării, la congresele internaționale din Carlovicz și Praga, ținute în timpul verii trecute.

Însă atât „Uniunea”, cât și centrele, societățile pe facultăți și cercurile regionale necesită o reorganizare radicală, pentru a-le reînvia și reîmprospăta activitatea. Concluziile, în această privință, rămâne să le comunicăm în rândul viitor.

Caius Bardoși.

Cetiți și răspândiți:

„Infrățirea Românească”

Reflecții cu prilejul unei aniversări

Avem o presă de altfel suficient caracterizată. Printr-o expresie lapidară intelectualii de bună credință i-au zis: *anumita presă*.

Linia de conduită a acestei prese e bine cunoscută. Suferindă de o cronică inconsecvență și cu o atitudine veșnic dubioasă.

O explicație se impune:

Cititorului i-se servește o hrană sufletească indigestă de către anumite oficine de antepriză gazetărească erijate în îndrumătoare ale „opinieii publice românești.”

Redactorii recordmani în găsirea de pseudonime și fuga de responsabilitate, prevăzuți cu diplome eliberate de către belferi din Tg.-Cucului descalică cu toții în Capitala României Mari, descinzând direct de pe malurile Bahiului unde și-au asimilat obligatoriile cunoștințe cerute de Cahalul omnipotent.

Arborele genealogic al ilustrațiilor gazetari știut, investigațiile unui curios oprindu-se în cel mai fericit caz la vreun oarecare Ușer Sin Șloim. negustor de nasturi automați din Podul-Roș.

Origina nu și-o pot desminti deoarece mirodenia favorită le este usturoiul și fiindcă poartă ca și strămoșii, stigmatetele hereditare ale rasei.

Ei sunt scribii cari compun redacțiile fițuicilor jidovite din Sărindar, fițuici ce prin numărul și tendințele lor pretind că reprezintă presa bucureșteană.

Au aerul de a se crede indrituiți să facă educația poporului deși sunt profund antinaționali lezând tot ce este românesc.

Vândute și fără vreun criteriu ziarele din Sărindar sunt imunde prin însăși natura lor. Faptul acesta să nu mire pe nimeni, căci în majoritatea cazurilor „matadorii condeiiului” fie că sunt din neamul circumcis, fie că pe vreun rătăcit, atmosfera pestilențială ce exaltă din Sărindarul galițian, l'a făcut o apă și un pământ cu ceilalți așa-ziși profesioniști ai scrisului românesc.

Aici mulțumită îndolenței dar mai ales venalității celor înregimentați în partide sau guvernanti, vei găsi ridicându-se sfidătoare citadela prozei gazetărești române, formată din specimene ce se complac într-o fericită „negustorie spirituală.”

Aici e ghetoul în care sub nume neaoșe românești furate din vreo uitată și prăfuită cronică, localnici o duc într-o veșnică ceartă cu regulele

cele mai simple ale ortografiei și gramaticii românești.

Aci găsești apologetii eroilor dela Jilava și costaforeștii umanitariști, fervenți propagandiști ai doctrinei cu preț de cinci parale tona, spumegând furibund dar în van, atunci când cineva legitim dar cu vădită scârbă scutură puțin mai violent părul crescut în formă de tirbușon al nuștii cărui „neoromân din Darabani”.

Aici găsești anonimatul dublat de lașitate în dulce armonie cu șperțul descalficant. Aici trăesc frățește fără teamă de compromis reciproc, (dealtfel n'au ce mai pierde) senili de talia unui Costa-Foru și a gheșeftarului Mille combatând vehement oligarchia, dar colaborând asiduu într'un fericirea „neamului ales” alături de dulcele excroc Bubi Brănișteanu și de șperțarul învechit în rele Em. Socor.

Aici sunt monitoarele oficiale ale tuturor utopiilor de factură exotică, marfă proastă și fără desfacere pe piață românească.

În acelaș Sărindar sunt toți acei ce nu vor să găsească accente de umanitaristă revoltă, atunci când vreun nevinovat creștin cade jertfă talmudicelor mașinațiuni.

Tot în acest loc se găsesc în plină activitate lașii de meserie în permanentă contravenție cu tot ce are mai sfânt poporul nostru extrem tolerant, dar în păcate crezut încă dominant.

Calomnia, înjuria gravă și denigrarea a tot ce este românesc sunt unicul țel al acestor „mercenari ai condeiiului” renumerați engros din fondurile oculteii jidănești.

Biserică, tron și limbă comori și nestimate naționale ale unui popor subjugat economicește, sunt țărâte în mocirla în care se bălăcesc acești stipendiați ai trusturilor bancare jidovești.

Complotul tăcerii „todscheigen” plâsmuit de infernala minte a vreunui jidan împotriva a tot ce ar fi pernicios existenței statului român formează împreună cu șantajul încercat zilnic asupra unor nenorociți, un sistem predilect și o tactică de luptă a Sărindarului jidovesc.

Protejații de pseudonime pe deoparte și de laioneta jandarmului pedestru pe de altă parte, jidanii duc un războiu pe viață și pe moarte în contra conștiinței românești pe cale de totală redeșteptare.

Fiind în flirt rentabil cu ideia democrației revoluționară implicit firma

le va fi „democrația” pe care o înfățișează în ipostazuri diferite.

Dar și aici decepție, noțiunea e prea elastică și împalpabilă, chiar psihicește sistemului nervos sărac în substanță cenușie, al acestor simpatiei „cavaleri ai rotativei”.

În zadar îmitându-și strămoșii se bat în piept ca în ziua de Purim, strigând că sunt „democrați” fiindcă atitudinea lor îi desminte.

Nu sunt și nici nu pot fi democrați întrucât utopia ce se cheamă democrație și adeptii ei convinși sfărâmă obstacolele ce se pun în calea unei idei. *Nu cerem acest lucru.*

În virtutea dreptelor noastre ab antiquo ce avem în țara asta, în care ne-am născut și au trăit și răposat generații de părinți și stămoși, afirmându-ne astăzi o credință crezută de noi salutară, am respinge cu toată indignarea ajutorul pe care eventual însă indirect ni-l'ar oferi presa jidovită din Sărindar. Între noi și ei cei vânduți și corupători se duce o luptă de exterminare. Crezul nostru e prea frumos și cere sacrificii multe, pentru ca să poată sta alături de al democrațiilor cu un ideal ce se oprește în fața ghișeurilor Băncii Blank.

Crezul nostru o spunem răspicat și cinstit: *Este naționalismul integral.*

Și naționalismul nostru este un permanent obstacol al ideologiei democratice militată contra cost de către honigmanii scrisului cotidian.

Noi nu putem concepe democrația recte idealul lor decât în afară și în contra doctrinei noastre naționaliste.

Le suntem dușmani pe față și ducem lupta cu dreptul celui mai tare în țara asta. Am răspuns în prima fază a mișcării noastre studentești atacurilor imunde și calomniilor debitate în contră noastre de multe ori cu violențe deplin justificate.

Atunci când curentul de redeșteptare s'a accentuat, mișcarea potențându-se din zi în zi, membrii și adeptii ei încadrându-se într'o organizație cu un program perfect și realizabil, am ales ca prin mijloc de luptă, arma legii, în disprețul pescuitorilor în apă turbure.

Am administrat antidoturi eficace procesului incipient de inveninare a masei populare. Ne-am creat o presă ce se sbate într'o grea criză financiară și care trebuie să învingă enorme greutăți, dar totuși în redacțiile căreia ard candelile naționaliste și se găsește suficient entu-

ziasm necesar unei eventuale transfuziuni patriotice.

Ducem de doi ani un războiu (instiit* în contra „anumitei prese“, pe care demascând-o, o vor cunoaște nu peste mult toți în hidoașa ei goliciune. Printre organele de presă ce cu curaj au înțeles să stea la postul de onoare să găsește și Reviste „Infrățirea Românească“ străjer neadormit întru apărarea românismului desamortit.

Pășind cu încredere în al treilea an de existență, ne ajutată de fondările secrete ale nici unui departament, ne fiind în funcțiune decât de ideia sfânta căreia și-a închinat slova curajoasă și hotărâtă, ea va fi „biciul de funii“ cu care vom gonii din templul presei curate românești pe toți acei ce defăimează țara și neamul ce cu desinteresare le-a oferit ospitalitate.

„Infrățirea Românească“ va duce

lupta cu aceeaș perseverență pentru emanciparea totală a elementului autohton de sub jugul străinismului parazitar și cu cât mai grea va fi harța cu dușmanul intern, cu atât mai frumoasă va fi biruința.

Ea nu va întârzia. Incredători în puterea de viață și de sacrificiu a românului vom merge tot înainte! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Victor Medrea

Pater Olsz la Cluj

Activitatea misionară a unui iezuit antisemit

Cine e Pater Olsz.

În ultima vreme orașele dela frontiera de vest ale Țării noastre au fost sguđuite de un glas profetic, care a avut un puternic răsunet, în toate părțile populației. Era glasul răscolitor al călugărului iezuit *Olsz Pater*, care propovăduiește emanciparea minorităților creștine de sub jugul distrugător al tutelei jidovești, — și colaborarea cu națiunea dominantă autohtonă și creștină în vederea luptei viitoare contra dușmanului comun, ce de-o potrivă corupe, nimicește și sugrumă, tainic și perseverent toate națiunile creștine. Acest dușman comun e: *jidovul*. Lupta contra acestui bacil de disoluție însă trebuie să fie sistematică. E necesară prudența unui medic savant care să dozeze cantitatea și calitatea potrivită de medicamente, pentru a se aplica terapeutica eficace contra grozavului flagel social al judaismului disolvant. De aceia ori de câte ori răsare câte o lumină mare pe orizontul întunecat al epocii noastre care ne umple cu încredere și speranță, simțim de a noastră datorie să o semnalăm grabnic.

Pater Olsz Péter e unul dintre medicii sufletești cari luptă pentru salvarea omenirii.

Cine e Pater Olsz?

Întrebarea aceasta ni s'a adresat de către foarte mulți aderenți, ca și de către oameni obiectivi, cari stau de oparte, însă urmăresc cu un interes tot mai potențat mișcarea noastră. Ne grăbim deci să răspundem tuturor, de o potrivă.

Pater Olsz Péter s'a născut la Oradea în anul 1895. Studiile liceale și le-a urmat întâiu la Oradea, pe urmă la Satu-Mare, terminându-le la celebrul colegiu iezuit din Kalocsa. Hotărât să-și închine viața lui Cristos, el intră în ordul Iezuiților, unde este imediat

trimis la studiu adânc și multilateral, așa cum prevede sistemul de pregătire al acestui ordin călugăresc intelectual. Urmează timp de 7 ani studiile la Universitatea din Innsbruck, ocupându-se cu toate ramurile științei și filozofiei moderne, dar în special cu matematicile și fizică. Pe urmă se adâncește în studiul teologiei.

Eșind de pe băncile Universității, este trimis la un observator astronomic, unde se specializează în această direcție.

Însă soartea l'a destinat să se rupă din atmosfera senină și liniștită a cabinetului de savant, pentru a-l arunca în vâltoarea luptei sociale. Inzestrat cu un talent oratoric strălucit Pater Olsz e trimis la ordinul iezuit din Satu-Mare, în calitate de conferențiar al orașelor din Ardeal. De doi ani de zile funcționează în această calitate, având astfel ocazia să cunoască nevoile și aspirațiunile populației. Astfel a ajuns să descopere imensitatea pericolului jidovesc.

Jurând pe Sfânta Cruce că va servi toată viața pe Cristos, acest vrednic slujitor al altarului a avut curajul eroic de a-și ridica glasul, pentru salvarea națiunilor creștine.

Cunoscând mișcarea „Ligii Apărării Naționale Creștine“, Pater Olsz a recunoscut în ea mijlocul cel mai potrivit al luptei de apărare a rasei creștine.

Pornind din această convingere, Pater Olsz a căutat să cunoască și să strângă relațiile cu toți fruntașii „Ligei“ noastre, vizitând chiar la Iași, pe dl. Prof. A. C. Cuza, pentru care el are o deosebită admirație.

În timpul alegerilor trecute a dat concursul său prețios, pentru ca să ajungă mișcarea națională — creștină în Parlamentul Țării. A recunoscut personal, într'un interview acordat ziarului „Keleti — Ujság“, că „a

strâns voturi pentru cuziști“.

Venind la Cluj, acum câteva zile, conferințele lui au atras un imens public, în biserica Minorităților.

Conferințele lui Pater Olsz, rostite dela înălțimea amvonului, nu au nimic din retorismul predicator clasic.

E inzestrat cu o voce amplă și sonoră, cu un timbru plăcut, pe care este stăpân desăvârșit modulându-l cu accente fine, când puternice, domoale, — redând astfel toată gama sensibilităților cu o uimitoare pătrundere psihologică. Are un organ oratoric, cum rar se întâlnește.

Metoda expunerii sale încă e foarte captivantă. Cât se poate de puține citate din Sfânta Scriptură sau din preceptele moralei abstracte. În schimb o abundență de argumente convingătoare, scoase din realitățile vieții cotidiene. Exemple plastice, comparații sugestive, spirite fine se intercalează în conferințele lui, prevăzute cu tot arsenalul statisticilor recente și a faptelor diverse, disecate și analizate cu aplicarea științei sociologice moderne. O erudiție vastă, cu un orizont larg și luminos, îi permite să facă incursiuni, accidentale, în toate domeniile științei și filozofiei moderne ridicând astfel și mai mult valoarea intelectuală a conferințelor sale. Aceste conferințe au fost urmărite cu un interes extraordinar, de către toți creștinii, fără deosebire de naționalitate sau confesiune. Căci cuvântul său greu și apăsător, pătrunde convingător în sufletul numeroșilor săi ascultători printre cari ne-am înșirat și noi.

Conferințele lui Pater Olsz.

O legendă germană compară sufletul omenesc cu un puț adânc căruia nici un ochiu și nici un instrument optic nu i-a văzut fundul. Vine însă adus de întâmplare un bard și

la cântecul lui apa începe să tresară, crește mereu până ce dă năvală și ese afară din puț...

Mi-a venit această legendă în minte atunci când am văzut mulțimea care ieșea în fiecare seară dela conferințele lui Pater Olasz. Și din mijlocul răcelilor de conveniență socială m'am retras și eu câteva clipe pentru ca să ascult vorba caldă a acestui apostol printre ai săi.

În cele șase conferințe ținute la Cluj, pater Olasz a disecat toate problemele ce agită azi mediul cultural europeanesc. A vorbit științific și documentat cum numai un iezuit poate vorbi, despre toate micile tragedii ce se sbat în sufletul omenesc de azi. A înfățișat înaintea ascultătorilor săi copilul pierdut în imoralitatea precoce a principiilor răspândite de „acei domni emigranți distrugători de rassă” cari umplu foile publicațiilor jidovești Keleti Ujság, Káviár etc. cu toate cursele pe cari le poate născoci gândirea lor vițiată. A mai vorbit despre infantilismul inconștient al acelor bătrâni și oameni mari, cari nu mai sunt capabili nici să acționeze nici să reacționeze ci se mulțumesc a lăsa îndreptarea tuturor relelor pe seama timpului.

„O mare primejdie ne amenință” a spus pater Olasz în fiecare conferință a sa. Oculă jidovească și-a pus ochii și pe România pentru a o distruge. Un angrenaj scârbos al tuturor mijloacelor imorale ne prevestește și ne vițiază cultura, arta, teatrul și tinerimea.”

Astfel în conferința sa a doua despre „Isus și femeia” pater Olasz ne arată atâtea și atâtea scene în cari fiul lui Iosif și al Mariei întâlnește în calea sa eterna femeie care oferă toate treptele dela vis la realitate, precizând atitudinea corectă a lui Isus față de fiecare. Și paralel ne schițează situația femeiei moderne amintind vorbele lui Rousseau că „femeile unui veac sunt cum le vor bărbații aceluiaș veac”.

E dezastruos, spune pater Olasz că toată educația publică se face azi de către Jidani. La ficare colț de stradă chioșcul și librăria plină cu tipărituri pornografice și imorale este o cloacă care anemiează și otrăvește cu mirosul ei puturos întregul spirit creștinesc. „Este o greșală de neiertat a guvernului că permite intrarea în țară a tuturor publicațiilor cari s'au oprit de a se vinde în Ungaria, pentruca ziarul Keleti Ujság să vândă aceste focare de infecțiune cu 100 lei 10 volume”.

Strânsă în ghiare jidovești mino-

ritatea maghiară trăește zile grele. Conștiința unui grof și a unui baron a fost cumpărată deja de către Keleti Ujság.

Banul dă omului orice putere, numai pe aceea de a se lipsi de el nu i-o dă. „De aceea nu va trece mult până când jefuiți, coplect de jidovi, vom ajunge măturători de stradă dacă... dacă nu ne vom trezi.

Și nici Românii nu stau mai bine cu toate că ei deja s'au trezit. Atâta timp cât va exista intelectualul român care să scrie la „Adevărul literar și artistic” nu va fi bine de ei după cum nu este bine de Maghiari până când un lăvor Béla și un Dienes László și-au abandonat conștiința pe trotoar intrând în redacția ziarului Keleti Ujság”.

Catolicismul este o forță de care se tem jidanii deaceea vreau ca să o distrugă în Ardeal. Ziarele jidovești înregistrează zi de zi noi teorii filozofice despre neexistența lui D-zeu, dar nu amintesc nimic despre faimoasele declarații de credință catolică ale lui Mussolini.

„Fraternitas christiana” este după pater Olasz singura soluțiune pentru înlăturarea pericolului pansemit. Conștiința creștină este aproape trezită. Nu va trece mult și va veni noua generație de tineri crescuți în sanctuarul moral al conservării de rassă, care va ști să smulgă condeiul din mâna acelor nechemați cari fac azi educația masselor la „Adevărul”, „Dimineața”, „Lupta”, „Keleti Ujság” și la toate fițuicele obscene cari vițiază atmosfera de bun gust a vieții creștine.

„Principiile fundamentale de apărare ale rasei creștine”

Cu adevărată inspirație de apostol a vorbit însă Pater Olasz atunci în ultima sa conferință, adresându-se direct studențimei a relevat *laşitatea colectivă* care apasă azi asupra societății creștine. — Și spunea pater Olasz...

„Soarele deja aproape apusese. Pe drumul prăfuit ce duce spre orașul Naim, Cristos și învățăceii săi pășiau cu zor. Și iată că înaintea lor apare cortegiul mortuar în urma căruia, văduva din Naim își deplângea neputincioasă pierderea unicului ei fiu. Isus oprind cosciugul puse mâna pe corpul fiului mort și îi zise „Fiule, eu îți zic fie scoală-te!” și deslegându-i mâinile și picioarele îl redetă mamei sale. Și cu alte lacrimi mult mai calde, mama își îmbrățișează fiul ei pe care-l crezuse pierdut.

Tinerimea creștină de azi este fiul mort al unei mame văduve. Corbi negri urmăresc sinistru corpul lui așezat în coșciug, soarele este aproape să apună și nimenea nu vine să-l trezească. Mama lui care-l iubește nu poate să facă nimic pentru el. Cheme-o pe această mamă, România, Ungaria, Germania, Gallia, ea este neputincioasă. Deaceea pentrucă îmi este drag acest tineret îl strig cu toată putere convingerilor mele „Tineri, eu îți zic fie scoală-te!” Scoală-te și lucră căci ușa neagră a mormântului îți este aproape. Un puternic inel împletit din imoralitate și promiscuitate jidovească, strânge și sufoacă cu brațele lui scârboase de polip, corpul tinerimei creștine din România.

Tineri creștini, țineți la olaltă așa cum țin și dușmanii voștri. Jidanii din întreaga lume nu sunt la număr atâția cât populația României. Dacă ar zice cineva că România conduce întreaga lume, ar fi considerat, ca un nebun sau lunatic. Ei bine, jidovii conduc azi prin finanța lor întreaga lume. Trei milioane dintre ei s'au însoțit pentruca să distrugă România. Deaceea vă strig cu desnădejdea aceluia care se află în primejdie de moarte „Tineri creștini treziți-vă!”

Eu nu fac însă ca dl Cuza și admirabilul său stat major. Nu vă jur căci am credința fermă că această tinerime s'a trezit. Dar ea este încă legată la mâni. Nu poate face nimic. Și totuși așa legată la mâini această tinerime a reușit să trimită 10 deputați în cameră. — Eu nu sunt unul care ațăță la spargere de capete și geamuri. Nu, căci brutalitatea trezește o reacțiune tot brutală. Dar așa vrea să văd tinerimea maghiară lupțând alături cu frații lor români. A fost la „Ellenzék” un redactor maghiar pe care l-au dat afară pentru ca să pună în locul lui „un domn emigrant”. Acest ziarist a lucrat foarte mult pentru studențimea maghiară. Mi-ar place să știu dacă s'au prezentat studenții maghiari pentru a protesta înaintea redacției aceluia ziar?

D-nul prof. Cuza a spus „Acela care face intrigă între confesiunile creștine este totdeauna jidanul”. Așa face episcopul botezat Baltazar din Ungaria și așa vreau să facă jidanii și la noi. Așa a vrut să facă evreul Krenner la Gheorgheni.

Noi Maghiarii nu avem presă nici teatru căci toate au încăput pe mâna jidanilor. Teatrul maghiar din Cluj este o rușine pentru noi și o spun aceasta pentruca Românii cari se af

de față să poată râde de noi. La Arad mi-a fost dat să văd o reacțiune din partea populației. Teatrul j dovesc al lui Șomogyi este boicotat puternic de creștini și numai mulțumită subvențiilor oculte se mai poate susține.

Și ca să vă arăt ce artiste are teatrul din Cluj vă spun o mică întâmplare. Vizitând închisorile din Arad am întâlnit acolo un tânăr din Cluj condamnat pentru furt. Ei bine, acest tânăr cu școală comercială, funcționar înainte de aceea, mi-a mărturisit că originea tuturor nenorocirilor lui este teatralista Zöldhelyi Ana. Pentru ea a trebuit să fure atunci când „cucoanei“ nu-i mai ajunge leafa de 2000 Lei a bietului nenorocit. Și acum vă întreb: ce artă este aceea care te face să umbli în patru picioare în loc să te înalțe?”

În continuare Pater Olasz face un aspru rechizitoriu politice maghiare care nu vrea să vadă primejdia. Se bucură că nu se va putea elimina în școlile românești, religia din ultimele trei clase superioare așa cum ar fi dorit-o D-nul Vurmbbrand et Pétrovici. Odinioară spune pater Olasz papii îngrădiseră pe Evrei în ghetourile evului mediu.

Se apropie vremea când evreimea se va reîntoarce iarăși în același loc pentru a-și ispăși ca într-o nouă robie babiloniană păcatele rasei sale. Căci dacă este vorba să pier atuncea prefer să mor de mână creștină. Cel puțin sunt sigur că în momente de duioșie se va afla cineva care ridicându-mi o cruce la cap să zică „D-zeu să-l ierte“. Mai bucuros mă înfrățesc cu „dușmanul“ creștin român decât cu „fratele“ evreu ungar.

De vorbă cu Pater Olasz.

Predicator și conferențiar vestit, Pater Olasz a reușit după prima concerință, să robiască deplin atenția asfultătorilor săi.

Inrudit cu noi prin aceeași viziune de purificare a neamului creștinesc, am îndrăznit a-i conturba, într-o mică întvedere, liniștea lui mediativă de cugetător. Pe pater Olasz este foarte greu să-l afli singur. Totdeauna are vizitatori veniți să discute sau să-i ceară lămuriri. Batem la ușă îndreptându-ne că vom fi bine primiți, nu numai pentru că nu suntem dela „Keleti Ujság“, ori pentru că este scris că „Sacerdos homo hospitalis esse debet“, ci pentru că suntem convinși că sfinția sa oarecum ne așteptă.

În momentul când am intrat noi, sfinția sa avea, cu un licean, una

din convorbirile intime între patru ochi cari îi dau pe urmă puțința să poată conchide la concluzii pedagogice atât de juste.

Ne-am uitat în jur în odaie și ochii ni-s'au oprit asupra unui vraf de cărți și fișe așezate pe biroul sfinției — Sale. Nimic care să amintească pe conferențiarul călător din oraș în oraș. Pater Olasz se pare că a prins mișcarea căci pofțindu-ne să ocupăm loc, ochii lui pare că spuneau blând „Omnia mea mecum porto“.

Ne prezentăm și conversația devine repede însuflețită iar vorba curgătoare a lui pater Olasz ne evoacă plastic de tot înaintea noastră o vreme când studențimea universitară nu va mai avea alt gând decât să învețe. Ne vorbește de legăturile sale de prietenie cu diferite personalități românești și ne arată chipul lui Ieremia Valachul, sfânt român care se va beatifica în curând la Roma.

Îi adresăm pe urmă întrebările noastre la cari Sfinția-sa răspunde cu multă bunăvoință.

Ce crede sfinția ta despre pericolul pansemit?

El consider drept nu pericol imens, ce face imposibilă viața morală a popoarelor. El este totodată prima și cea mai mare stavilă ridicată în fața spiritului de viață creștinească.

Care ar fi mijloacele pentru combaterea lui?

Lupta trebuie îndreptată spre *tere-nul economic*. Nu trebuie distrus cu forța comerciantul jidan, ci trebuie sprijinit negustorul creștin, în toate ramurile comerțului și a industriei. Trebuie întemeiată și susținută, cu tărie și persistență, doctrina practică a „*filocristianismului*“.

Ce crediți D-Voastră, Părinte, despre „Liga Apărării Naționale Creștine“?

Totul merge spre bine. Mă bucur, din inimă, de înlăturarea crizii, ce a încercat să se producă în timpul verii. Cu o săptămână înaintea memorabilului Mare Consiliu, în care s'a aplanat o aparentă criză, provocată de ambiții, veleități și interese obscure, — am avut deosebita plăcere să discut, la Iași, cu dl. Prof. A. C. Cuza. Și — atunci m'am convins că „Liga“ nu numai că a trecut peste criză, dar mai mult, ea se cimentează tot mai puternic. Și-i prevestesc un strălucit viitor. Căci fiecare Român creștin este antisemit din naștere.

Ce părere aveți, Părinte, despre studențimea română?

Studenții români înțeleg mai bine cauzele, cari vor determina viitorul

României: ei simt, acționează și reacționează!

Ce credeți despre situația politică a minorității maghiare din România?

Consider drept potrivită și bună directiva lui *Bethlen György*, din partea protestanților și *Gyárfás Elemér*, din partea catolicilor. În schimb Barabás Béla, Weisz Sándor și Sándor József, care figurează în Parlament ca o adevărată „păiață“, nu reprezintă tendințele adevărate ale maghiarimii.

Ce părere aveți despre „anumita presă“ maghiară?

Toată presa minoritară maghiară e jidovită. Aici rezidă piedeca fundamentală a înțelegerii pașnice și rodnice între Unguri și Români. Ea este sera întrigilor politice. Așa, acum nu demult, s'a creiat o asociație publicistică româno-maghiară-săsească, în care maghiarii sunt reprezentați prin jidani dela „Keleti Ujság“. — Această împundă foaie anticreștină, a cărei proprietari sunt doi jidani și anume Szana Zsigmond și Weisz Sándor, — vreau să distrugă tot ce a mai rămas din presa creștină maghiară. Cu un cinism specific jidovesc, ea sprijinește pe jidanii emigrați din alte Țări și întrați în Țara noastră, — în daune elementelor publicistice creștine.

Credeti D-Voastră posibilă o colaborare armonioasă între minoritățile creștine și națiunea dominantă creștină, în vederea unei lupte comune de regenerarea morală a Țării noastre?

Această colaborare se va realiza necondiționat, mai repede sau mai târziu. Însă pentru a ajunge la acest ideal comun atât de viu dorit, se cere împlinirea unei condiții esențiale: *Instituțiile, cari doresc această colaborare să nu aibă nici un jidan în sânul lor*. Va trebui mai departe să se realizeze un „*numerus clausus*“, pe toate terenurile vieții publice, politice, economice și culturale.

Știm că Sfinția Ta se ocupă cu combaterea socialismului. Care e situația socialismului la noi?

Socialiștii democrați stau slab în România. Muncitorii maghiari sunt *antisemiți*. Este o constatare, pe care am avut prilejul să o verific în ne-numărate rânduri. Cuzismului i-ar trebui un efort minim pentru a câștiga această muncitorime antisemită. Să vă dau un exemplu: La Satu-Mare în timpul alegerilor generale, cuziștii au pus în circulație foite voľante cu următorul conținut sugestiv:

„Muncitori, robiți în fabrici jidovesti nu uitați că singurul loc, unde se poate manifesta liberă conștiința creștină este ghereta de vot. Rezultatul n'a întârziat. Dl. Valer Pop

conducătorul L. A. N. C. — a eșit deputat de Satu-Mare.

Cum concepeți, Părinte, rolul și misiunea generației tinere?

Totul trebuie să se îndrepte spre o educație profund moral-religioasă.

Aceasta va trebui să se înfăptuiască mai ales în școlile statului. Dar ea trebuie cultivată și în afară de școală. Deci nu prin exerciții retorice, ci printr-o aplicare practică, în domeniul larg al vieții, a tuturor principiilor sănătoase, ce izvoresc din religia lui Christos.

*

Impresii și concluzii

Am arătat, cari sunt părerile lui *Pater Olasz*, rostite sincer și fără reticențe, cu un curaj, ce-ți impune admirație. Cuvintele lui nu au rămas fără răsunet.

Presă jidovită a Ungurilor n'a întârziat să-l atace, cu o vehemență murdară. În special „*Keleti Ujság*” — ul atât de des citat de Pater Olasz ca o fișucă imundă și periculoasă pentru bunele moravuri și pentru viața creștină, — s'a dejosit într-o serie de șarje neputincioase, prin care în-

cerca să știrbească prestigiul intelectual și moral al noului Apostol ungar.

S'au terfelit cu epitețe josnice, imprumutate din glosarul jurnalisticeii jidovești. Au încercat cu minciuni, calomnii și însinuări să micșoreze marea autoritate, pe care a început să și-o cucerească Pater-ul.

Nu le-a reușit!

În inimile creștine ale Ungurilor adevărați, cari nu au nimic comun cu șleahța galițiană, — acele sfaturi părințești, acele amenințări teribile, acele prevestiri lugubre, pe care le-a rostit călugărul iezuit dela înălțimea amvonului, au căzut ca sămânța cea bună în pământul roditor.

Rezultatul nu va întârzia. Am cerșit-o aceasta pe fețele îngrijorate și profund impresionate ale ascultătorilor.

E vrednic de amintit, mai departe, faptul că în numeroasa asistență, care a ascultat conferințele luminoase amintite, am remarcat foarte mulți Români: avocați medici, profesori universitari, preoți ortodocși și uniți, ofițeri și studenți, cari în special la ultima conferință, au asistat

într'un număr impunător. Și pe fețele tuturor s'a putut recunoaște bucuria când o inimă sinceră a lansat apelul călduros al unei înfrățiri între toți creștinii contra pericolului pansemite comun.

Ceea-ce azi germinează încă sub forma unei idei tinere, se va dezvolta, în viitorul apropiat, luând relieful unei acțiuni viguroase și poruncitoare, care va nimici tot ce încearcă să distrugă morala lui Cristos. Să înălțăm deci, cu toții, fără deosebire de neam și confesiune, aceea sfântă Cruce, pe care o adorăm și în fața căreia ne închinăm, cu smerenie, căci „**în acest semn vom învinge**”.

Iar pe *Pater Olasz* îl șocotim ca pe unul dintre conducătorii mării mișcări *asemite* (este expresia lui proprie), care se întinde, cu o viteză tot mai vertiginoasă, în toate țările și la toate popoarele, pentru a le elibera de sub jugul aurului jidovesc și a-le reazeza în vechea lor stare strălucită de stăpânitoare, adevărată a bogățiilor și frumuseților lumii.

„*Cronicar.*”

Activitatea parlamentară a L. A. N. C.

Fruntașii noștri în timpul vacanței parlamentare

— Dl Deputat Dr. Valer Pop în mijlocul alegătorilor săi —

Deabia reîntors din turneul pe care l'a făcut în județul Satu-Mare, am crezut de datoria noastră să vedem pe distinsul fruntaș al L. A. N. C. să-l rugăm a ne împărtăși și nouă o parte din impresiile cu care s'a întors din mijlocul devotaților săi alegători.

L'am găsit clasând un număr nesfârșit de petiții pe cari la plecarea i le-au înmănat românii obișduiți din comunele ce cu încredere l'au trimis în Parlamentul României întregite.

Am rămas surprins, văzându-i bucuria întipărită pe față, semn că turneul i-a procurat o deosebită plăcere. Conștient de sarcina pe care o are, arătându-mi teancul de hârtii îmi spune aproape solemn: „Sătmăreni așteaptă cu nerăbdare satisfacerea unor dintre cererile de o extremă importanță. Eu îmi voiu face datoria.”

Încep să-i pun întrebări și primesc răspunsuri. — Le dau așa cum mi-au fost comunicate:

De când sunteți ales, v'ați vizitat județul, Dle Deputat?

Prima oară la începutul lunii Oc-

tomvrie când am vizitat regiunea Baia-Mare și Baia-Sprie și a doua oară pentru a vizita regiunea Satu-Mare.

Cu ce impresiuni vă reîntoarceți din turneu?

Cercetând diferite comune în special cele pe cari în cursul campaniei electorale trecute nu le-am putut vizita, am găsit pretutindenea mai mare însuflețire, atât pentru L. A. N. C. în general, cât și pentru faptul de a-mi fi vizitat alegătorii după constituirea Parlamentului în special. Evident că într'un astfel de caz emoțiile nu lipsesc. Am fost profund mișcat de scena din *Chiuzbaia*, o comună care la alegerile generale a votat în întregime cu L. A. N. C. Incerc să-ți dau o palidă imagine a unei scene de neuit. Unul din bătrânii satului deasemeni mișcat mi-a declarat că pentru prima dată un deputat ales acolo pune piciorul în satul lor.

Ați stat mai mult timp în sate sau a-ți căutat să țineți vre-o adunare?

Am căutat să viu în contact di-

rect au alegătorii mei interesându-mă de aproape de nevoile lor. Am ținut o serie de cuvântări prilejuite de diferite ocazii.

În ziua de Sf. Marie la pelerinajul dela *Șișești*, comuna natală a marelui român Vasile Lucaci, au asistat mii de oameni când în numele L. A. N. C. am depus drept pioasă amintire și omagiu, o coroană pe mormântul celui ce a fost „*leul dela Șișești.*”

După solemnitate, adunarea entuziastă ce s'a ținut cuvântările delegaților tuturor organizațiilor comunale din aceea regiune m'au îndreptat că L. A. N. C. este mai tare ca oricând în acest județ și că dacă ar fi noi alegeri și mai ales după decepția produsă de actuala guvernare averescană și de fuziunea națională țărănistă, succesul L. A. N. C. ar fi mai strălucit decât în alegerile precedente.

Aveți colaboratori destoinici în aceea regiune Dle Deputat, cari întrețin mișcarea așa de frumos?

Da. În primul rând acest spirit înălțător și organizația solidă din

regiunea Baia-Mare se datoresc entuziasmului și activității neobosite pe cari o depun fruntașii localnici, între cari merită o mențiune specială și cărora le exprim și pe această cale mulțumirile mele Dlor: *Protopop Anca, Dumitrescu Alexandru, Nicoară Kerekes, Medan* și alții.

Ne vorbiți cred despre partea doua a turneului?

Da. Mă voi ocupa de regiunea Satu-Mare unde am participat la o consfătuire a președinților de organizații și unde s'au luat hotărâri destul de importante.

Sunteți dispus ca prin noi să le comunicați marelui public?

Dece nu? Liga n'are secrete pentru nimeni. Ea este o organizație care cere sacrificii și care nu tănuiește scopurile salutare ce urmărește, și la celelalte pe lângă o înălțătoare însuflețire s'a luat hotărârea pentru a se intensifica propaganda de organizare, stabilindu-se un program vast care va da ca ezultat așezarea pe temelii solide a mișcării și în această parte a județului Satu-Mare.

In urma calomniilor ce se debiteză la adresa L. A. N. C. Cum se comportă alegătorii față de aleșii lor?

Sunt lucruri pe cari bunii români din Satu-Mare le resping cu o vădită indignare. Le socotesc ca uneltiri jidovești și le consideră ca atare. Aderența și căldura pentru L. A. N. C., nu numai că n'a scăzut ci s'a potențat, astfel că pot afirma cu drept cuvânt că toate campaniile duse în mod interesat în contra L. A. N. C. au dat un complect faliment.

Ce proiecte aveți pentru viitor în ce privește organizarea județului Satu-Mare?

În cel mai scurt timp mă voi duce să vizitez țara Oașului și Chioarului (Copalnic-Mănăștur), pentru desăvârșirea organizației noastre și în această românească regiune. Notez că aceste regiuni deși nelucrate, în alegerile generale au dat cele mai frumoase rezultate și alegători stau neclintii în jurul steagului L. A. N. C.

Care este situația generală a L. A. N. C. în acest județ și cum se prezintă partidele politice cari evident ne combat cu vehemență?

Situația generală e bună, pot să spun fără nici o jenă: din cele mai bune, mai ales dacă iau în considerație complectă lipsă de trecere a partidului averescan și liberal, iar pe de altă parte faptul că șefia noului partid fuzionat a fost încredințată dlui de-

putat Gh. Florea. Condițiile de bază profund antinaționale ale acestei fuziuni au destrămat și descurajat pe foștii aderenți ai partidului național.

În consecință să nu mire pe nimeni faptul dacă toată lumea vede în L. A. N. C., singurul factor serios pentru apărarea elementului român în acest post înaintat de frontieră și așa de primejdut.

Ce gânduri vă călăuzesc momentan, bun înțeles ele privind în primul rând județul ce v'a trimis cu demnitate în parlament?

Voiu căuta în primul rând să rezolv cererile multor din alegătorii mei, adresate autorităților superioare

din București.

Sunt cereri cari privesc direct interese superioare ale românilor vi-treg tratați din acele regiuni și cari cer un drept ușor rezolvabil.

O prietenească strângere de mână și mă despart de unul din distinșii reprezentanți ai L. A. N. C., ales în parlamentul României în ciuda com-promiselor și a pacturilor electorale dar călăuzit azi de dragostea celor ce i-au încredințat un mandat pe care îl îndeplinește cu toată desin-teresarea și iubirea celor ce în clipe grele au fost alături de el, într-o biruința unei idei sfinte și salvatoare.

Int.

Congresul studențesc

Hotărârile Uniunii Naționale a Studenților din România

Pentru normalizarea vieții studențesti, care trebuie să aibă o singură directivă, o singură normă de conducere, s'a hotărât în 1920 convocarea unui congres general studențesc, ținut în împrejurările vitreze cunoscute.

Astăzi, după 4 ani de mișcare studențească, se simte din nou necesitatea convocării unui Congres, pentru că părerea aproape unanimă este că entuziasmul studențesc s'a potolit și studențimea creștină, desi nu i-s'a dat, propriu zis, nici-o satisfacție, a renunțat într'un mod laș și rușinos la toate cererile ei îndreptățite.

Opinia publică vrea lămuriri: dacă studențimea înțelege să ducă lupta tot atât de intransigent și pe mai departe, sau înțelege să cadă la compromisuri, ori chiar să capituleze.

Congresul ce se va ține, va dovedea însă, că mișcarea studențească este o mișcare sănătoasă și serioasă totodată, fiind reacțiunea unui întreg neam împotriva invaziei jidovești în Universități și toate ramurile vieții publice.

Toate centrele universitare se întrunesc în zilele de 29, 30 Noembrie și 1 Decembrie a. c. la Iași, unde vor spune răspicat și hotărât, că studențimea română nu înțelege să renunțe la lupta pentru obținerea satisfacerii doleanțelor ei, măcar de s'ar scula întreg iadul jidovesc, preferind eliminarea decât purtarea jugului jidovesc „ad infinitum“. La Congresul dela Iași, pe lângă studenții din centrele universitare din Țară, și-au anunțat sosirea delegați ai studențimei americane, engleze, franceze, cehoslovace, iugoslave și

bulgare.

Congresiștii vor călători în mod gratuit, Clujul având 2 vagoane speciale pentru acest congres.

În prima zi se va oficia un „Te Deum“ la Mitropolie și după aceea Congresul se va deschide în prezența celor mai marcante personalități ale vieții publice românești.

În decursul celor trei zile, se vor discuta următoarele probleme determinante pentru viața studențească:

1. *Reorganizarea studențească.* Acest punct este dat spre elaborare centrului Cluj. Raportorul acestei importante chestiuni, este dl V. Novanu, președintele Societății academice „Petru Maior“.

2. *Centrul Timișoara* va avea de susținut posibilitatea scoaterii ziarului „Cuvântul Studențesc“, sistat odinioară de către autorități. Raportorul acestei chestiuni este dl Ion Fotiade, delegatul centrului Timișoara.

3. *Centrul București*, va trebui să se prezinte în fața Congresului cu un memoriu în care să fie bine fixate toate doleanțele studențesti, între cari fără îndoială locul prim îl va ocupa „Numerus clausus“.

4. *Centrul studențesc Cernăuți*, va susține chestiunea uniforme studențesti.

5. *Societatea Studenților în medicină din București*, va studia și va prezenta „Asistența Universitară“, propunând înființarea de sanatorii studențesti. Se vor discuta deasemenea raporturile cu străinătatea, creditul material, pecum și situația Românilor din Timoc, Albania, Torontal și Transnistria.

După congres, participanții vor face o excursie la Chișinău. I. Ș. G.

CRONICA EXTERNA

Lupta internațională contra jidanilor a început!

(Hammer, 15 Sept. 1926.) Intre 8—11 August s'a ținut într'un oraș european (a cărui nume e retăcut, din considerațiuni înalte de tactică), *prima consfătuire* a reprezentanților din toate țările lumii, care voesc să scape de sub tirania murdară a jugului jidovesc. Au participat astfel delegați din Danemarca, Germania, Austria, Anglia, Franța, Olanda, Italia, Polonia, Elveția, Cehoslovacia, Ungaria și emigranți ruși. Ca prim obiectiv s'a fixat luminarea popoarelor asupra pericolelor stăpânirii universale jidovești.

S'a înregistrat cu o vie satisfacție, că pe acest teren au făcut progrese admirabile *Germania, România, Austria, și Ungaria*, țările *contaminate de cei mai mulți jidani*, (ceea-ce s'a dovedit cu statistici oficiale.)

Acest exemplu trebuie să fie urmat și de celelalte țări ale lumii.

De aceia s'au recomandat ca mijloace de propagandă, Apelul marelui scriitor antisemit *Fritsch* adresat „*Tuturor celor răspunzători*” precum și broșura „*Pericolul de stat al doctrinei jidovești*.”

Pentru a ține la curent opinia publică din toate țările cu întinderea și adâncirea mișcării antisemite, s'a hotărât editarea unui buletin oficial intitulat „*Weltfront gegen Juda*” (Frontul mondial contra lui Juda), care va fi tradus în toate limbile și răspândit la toate popoarele creștine.

Cu editarea acestor broșuri și cu începerea acțiunii de propagandă scrisă s'a angajat, în primul rând, marea revistă antisemită germană „*Hammer*” (Leipzig, I., Königstrasse 17.) de unde se pot comanda toate scrierile amintite.

Din Franța jidovită

Cel mai intim consilier a politicianului francez *Clémenceau*, care este autorul tratatului minorităților și ocrotitorul tendințelor pansemite a fost un *jidani din Galiția*, numit Mandel. Șeful de cabinet a lui Heriot și omul său de încredere este *jidaniul Izrael*. Fără comentarii.

Jidanii Berlinului

După o recentă statistică, publicată în „*Israelitisches Familienblatt*” din Hamburg, Capitala Germaniei, cuprinde o populație constant parazită de 300.000 (treisute de mii) *jidani*. Bine înțeles că în această cifră nu se indică populația jidovescă flotantă, care încă e înspăimântător de mare.

Cine stăpânește finanța Germană?

(Hammer). Consiliul de administrație a Băncii Reichului German (*deutsche Reichsbank*), se compune din **7 jidani** și anume: 1. Lewy Hagen, 2. I. von Mendelsohn, 3. P. von Schwabach, 4. Karl Fürstenberg, 5. A. Salamonsohn, 6. Max Warnburg și 7. Oskar Wassermann. Pe lângă acești 7 *jidani*, nu este nici *măcar un singur creștin*, ca reprezentant al rasei autohtone.

Demascarea acestui fapt revoltător, a produs o profundă indignare în întreaga presă național-creștină, care a început o energică și perseverentă campanie pentru reîntregirea popoului german în dreptul său de a-și stăpâni singur viața economică!

Antisemitismul în Franța

La *Paris* apare revista serioasă „*Revue internationale des sociétés secrètes*”; editată de către un preot catolic, *Mgr. Iouin*, un antisemit fanatic. Lupta acestei reviste, care apare de câțiva ani, a fost dusă, la început numai contra francmasoneriei, acțiunea ei fiind viu aprobată de Vatican.

Mai târziu, cercetând cauzele mai adânci ale corupției și imoralității contemporane, și-a îndreptat condeiul exclusiv contra *jidaniilor*. Astfel a tradus „*Protocoloalele Înțelepților Sionului*”, pe care le-a prevăzut cu numeroase comentarii.

În „*Revue internationale des sociétés secrètes*” a lui *Mgr. Iouin*, din 6 Iunie 1926, cetim următoarele rânduri:

„Ghetto-ul în Londra și New-York continuă machinațiunile sale pentru subjugarea devalizelor latine și din biroul bărbaților de stat nu s'a înălțat încă nici o idee luminoasă. Abia dacă Mussolini a rostit câteva cuvinte, care însă nu au fost urmate

de fapte. Înalta finanță jidovescă internațională râde de amenințările, după cari nu să găsește o viață potrivită. Averele anonime și mobile, aurul, stors dela popoarele, care se chinuiesc în temnițele lui Israel, — nu mai are să poarte frică de măsurile regilor sau ale națiunilor. O forță ocultă guvernează, fără rușine, politica mondială. *Numai o înțelegere a lumii întregi pentru apărarea socială va duce la fîntă contra unei interpretări, care este fără pereche în istorie; întreaga lume creștină e în pericol; cultura creștină e amenințată să fie închisă în ghetto prin atacul unui popor, care e dușmanul omenerii*.”

Despre situația din Franța, *Msgr. Iouin* scrie următoarele: „Înainte de războiu conducătorii naționaliști francezi mai aveau încă trecere. Astăzi a dispărut chiar și umbra unei conduceri autohtone. Noi nu mai suntem guvernanți. Puterea civilă lipsește. *Decizia asupra tuturor întrebărilor mari este încredințată publicului în mâna celor două „firme” jidovești*. Și anume e consorțiul băncilor *Finanly*, a cărui interese rezidă mai ales în Olanda și Europa Centrală; precum și băncile *Lazare*, a căror interese gravitează spre Levant și Asia. Intre aceste două puteri se ivesc conflicte, însă ele se aplanează totdeauna cu ușurință.

Iată dar că și Franța se deșteaptă. Dorim ca acțiunea de luminare a lui *Msgr. Iouin* să fie roditoare, în viitorul cel mai apropiat.

„Lupul își schimbă părul”

Zilele trecute a murit la *Londra*, conducătorul de frunte a sionismului *Israel Sangwill*. Din dările de seamă ale presei rezultă că acest *jidani* era originar din Rusia. În copilărie a emigrat în Anglia, unde a trecut la creștinism. Actul său de botez e reprodus în facsimile. Însă mai târziu, s'a rejidovit din nou, — devenind un fanatic luptător al pansemitismului.

Să luăm aminte!

Achitați

Abonamentul

INFORMAȚIUNI

Redacționale

Dl Profesor A. C. CUZA, Președintele „Ligii Apărării Naționale Creștine” a binevoit să transmită urările sale de bine cu ocazia împlinirii celui al III-lea an de apariție a Revistei noastre.

*

Către cetitori!

Din cauza greutăților tehnice și financiare am fost nevoiți să aparem, cu numărul nostru jubiliar, abia azi.

Intr'u cât situația financiară a revistei s'a consolidat, îmbucurător de bine, în ultimele săptămâni, — sperăm, că de acum înainte vom putea să aparem regulat și fără întrerupere, servind și mai departe, cu obiectivitate și desinteresarea absolută, idealul binelui suprem al Națiunii și a Creștinătății.

Mulțumim, călduros, acelor Români inimoși, cari ne-au întins generosul lor ajutor atunci, când dușmanii noștri — jidani și jidoviți deopotrivă — sperau să scape de noi. Rămâne acum să luptăm înainte pentru ca să strivim aceste vipere periculoase.

Rugăm, însă, pe abonații noștri, ca de-acum înainte să-și achite la timp restanțele abonamentelor pentru a ne pune la adăpost de orice grije materială. Și îi rugăm mai departe ca să facă o propagandă întinsă, în cercul cunoscuților lor, cari nutresc sentimente curate de buni Români și Creștini, neînjuțați la carul lui Israel, — pentru ca să ne aboneze Revista noastră.

*

Parlamentare

Plecarea dlui deputat Valer Pop.

— Dl dr. Valeriu Pop, avocat și deputat L. A. N. C. de Satu-Mare, a plecat Sâmbătă, în 13 l. c., la București, pentru a asista la deschiderea și lucrările Parlamentului. Toți aderenții noștri, cari au suferit vre-o nedreptate sau acei cari vor să-și revindică o cauză justă, se pot adresa, cu încredere, către deputatul nostru, care îi va indemnă și le va da ajutorul, ce-i stă în putință.

Administrative

Dl Simion Mitea, harnicul și valorosul administrator al Revistei noastre, fiind numit profesor la Școala de comerț din Lipova, — a fost înlocuit cu dl Miron Șerb, student al Academiei de înalte studii comerciale și industriale din Cluj.

*

Studentești

Sfinșirea noului local al Societății Studenților în Medicină. — Duminica trecută s'a sfinșit, în cadrul unei solemnități pioase, noul local al Societății Studenților în Medicină din Cluj, a cărei activitate frumoasă și bogată am avut ocazia să o relevăm de atâtea ori. La această solemnitate, care se poate considera ca o încoronare a operii de până acum, realizată de către harnicii noștri mediciști, au asistat dnii profesori universitari Nițescu, Papilian, și Predescu-Rion. Cu toții au admirat gustul și pricepera, cu care a fost menajată vasta bibliotecă, plină de cărți indigene și streine, ce reprezintă o valoare considerabilă. Tot atât de bine aranjată este și sala de lectură și salonul comitetului, ca o dovadă că toate aceste lucrări nu s'au improvisat numai pentru un simplu decor de paradă, ci ele s'au executat în vederea unei munci serioase și temeinice.

*

Interne

Iudaizarea „Ellenzék”-ului. — Intre puținele ziare minoritare, care încă nu au încăput, în întregime, pe mâna jidanilor, se socotea, până eri, și „Ellenzék”. Odată cu venirea în țară a dubiosului politician maghiar Banffy, fost ministru de externe a Ungariei și defăimătorul Țării noastre la Geneva (căruiua granițele s'au deschis cu o putere miraculoasă, pentru a-l adăposti la sânul cald a țării, pe care el de atâtea ori a hilit-o), — s'a produs o schimbare radicală în directiva acestui ziar. A-nume Banffy a cumpărat cele mai multe acții ale societății „Ellenzék”-ului, pe care a pus stăpânire. Dar nu s'a mulțumit cu atât. Căci Bánffy, lansat de presa jidovească, este cu

totul în mâna finanței izraelite. Nu mai așa se poate explica revoltătorul fapt al eliminării tuturor ziariştilor creștini dela „Ellenzék”, în frunte cu dl Sulyok, — si înlocuirea lor cu scribi jidani.

Vom reveni cu amănunte senzaționale.

*

O nouă revistă jidovească. În tâmplător ne-a căzut în mână un număr din „Cuvântul nostru”, noua revistă jidovească ce apare la București redactată de studenți evrei. Ca toate revistele unde nu scrie încă nici un creștin, conținutul îi este prost iar ortografia împrumutată din atelierele „Adevărului”. Deaceea tot așa cum multă vreme îți rămâne în simțuri vibrația notei ascuțite a coardei care se rupe, tupeul obraznic al acestei apariții face chiar și pe omul cel mai delicat să scuipe, odată în batistă cu un gust de amărăciune enervantă. Conținut, această fițiucă nu are, dar în același timp când „Infrățirea Românească” face ultimul său apel către abonații săi și către Românii de inimă, pe fațada sdrenței tipărită de luda stă scris „D-nii parlamentari, gazetari și studenți primesc gratis revista noastră la cerere. Cei salariați plătesc după putere” adică cât vreau. Am ajuns așadar ca Dl Isac Klein stud. în drept și redactorul acestei mârșevanii să ofere parlamentarilor și studenților Români învățământul gratuit al ideilor politice și culturale? Am ajuns, noi aici așa de repede? Dacă este într'adevăr așa, atunci o merităm căci „în țara orbilor chiorul este împărat”.

*

Dl Prof. A. C. Cuza și-a reocupat catedra. După ce Suveranul a semnat Inaltul Decret de reîntegrare a d-lui Prof. A. C. Cuza, Președintele suprem a L. A. N. C., — a avut loc, zilele trecute, o entusiastă manifestație a studențimei ieșene, care prin graiul dlui I. Gârneață a salutată pe savantul profesor de economie politică, ce și-a reocupat catedra cu un curs de inangurare solemn și adânc pătruns.